

פרשת עקב	
רע"מ	
<p>והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וגו' ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך וגו' פקודא דא¹ לברכא ליה לקב"ה על כל מה דאכיל ושתי ואתהני בהאי עלמא ואי לא בריך אקרי גזלן² לגבי קב"ה דכתיב גוזל אביו ואמו והא אוקמוה חברייא בגין דברכאן דברוך ב"נ לקב"ה אתי לאמשכא חיין ממקורא דחיי³ לשמיה דקב"ה קדישא⁴ ולארקא עליה מההוא משהא עלאה ואתי לאתמשכא מתמן לכל עלמא</p>	<p>והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וגו' ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו' מצוה זו לברך את הקדוש ברוך הוא על כל מה שאוכל ושותה ונהנה בעולם הזה ואם לא ברך נקרא גזלן לקדוש ברוך הוא שכתוב גוזל אביו ואמו והרי פרשה החברים משום שהברכות שמברך אדם את הקדוש ברוך הוא באות להמשיך חיים ממקור החיים לשמו של הקדוש ברוך הוא הקדוש ולהריק עליו מאותו השמן העליון ובא להמשיך משם לכל העולם.</p>
<p>וכתיב ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך</p>	<p>וכתוב ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך</p>
דף רע"א/א	
<p>ואינון ברכאן אריק ב"נ באינון מלין⁵ מההוא מקורא עלאה ואתברכאן כל אינון דרגין ומקורין⁶ ואתמליין לארקא⁷ על כל עלמין ואתברכאן כלהו כחדא</p>	<p>ואותן הברכות מוריק אדם באותם הדיבורים מאותו המקור העליון ומתברכים כל אותן הדרגות והמקורות ומתמלאים להריק על כל העולמות</p>

¹ ידוע שבכל מה שמתהנה האדם יש בחינת בירורי מלכין קדמאין, שעיקרם מד' אותיות הוי"ה כנודע מדרוש רפ"ח, ושמהם סוד ד' חושים. והנה הבירורים האלה נפוצים בארבעה נמצאי העולם, אדם חי צומח ודומם, שגם הם בסוד ד' אותיות הוי"ה. ועל כל זה כתוב (תהלים כד א) לה' הארץ ומלואה, כי כל עולם התווה היה מבחינת הארץ בסוד מלכים, ונודע שהם ז' וסודם ו"ה, כנגד ז' נקודות וד' אחוריים שנפלו למקום הז' (נ"א הזה) (רמ"ז). הכלל במלת ברוך נתברכו חג"ת בג' תיבות אתה ה' אלהינו, חוזרות למעלה לאתקדשה בבחינת קדושה שמתחלה היו מתברכות בסו דאימא ואח"כ אסתלקו בסוד קדושה וזהו אשר קדשנו ונתוספו קדושה בנה"י וזהו תוספת קדושה שהן באין בתוספות במצותיו נו"ה וצונו יסוד וסיום מלכות ועניית אמן הוא ייחודא והוא יב"ק ונכלל באמן ג"כ יב"ק א' קדושה חכמה, מ"ם בינה, ו' ז"נ, והוא יחודא וכמ"ש בס"פ וילך מא' למ' וממ' לנו"ן (יהל אור).

² ברוך הוא יסוד אבא הנברך ונעלם בתוך יסוד אמא, ומשם נמשך כח לחג"ת שעלו לאמא הנקרא מלך העולם וכו' יש חילוק בין גניבה לגזילה, כי הגנב שהוא בסתר פוגם באורות המכוסים, וגזלן שהוא בגילוי פוגם בנגלים. והנה המברך גורם הורדת השפע בגלוי בכל הזעיר, ונמצא שמי שלא מברך נקרא ממש גזלן (רמ"ז).

³ פי' שאין לזו"ן כח לעלות לקבל השפע אלא במה שאנו נקדים להמשיכו אליו, כי בלתו קצר כח חייהם (רמ"ז).

⁴ ה"ס חג"ת שבהם ג' אותיות יה"ו, וה' אחרונה היא בחזה. ואחרי עלותם לאמא אז מקבל השפע האמיתי. וכנגד זה אמר ולארקא עליה מההוא משחא, והוא מבואר (רמ"ז).

⁵ ברית הלשון ה"ס הדעת המתווכ (נ"א המתהווה) בין גרון וחיך שה"ס חו"ב, ושם הוא עיקר מושב שני יסודות דא"א, ולכן באותם הדברים מתעוררים שני היסודות שכללותם נקרא מקורא עלאה, דהיינו השביל והנתיב וכמ"ש למטה (רמ"ז). ר"ל בתיבות של הברכה (יהל אור).

⁶ פי' דרגין הם הספירות בעצמן שיש בהם מעלות ומדרגות זו למעלה מזו, ומקורין ה"ס הפנימיות. אי נמי דרגין הם שני הקוים ימין ושמאל שאין להם התפשטות והמשכה שהרי אין הזרועות שופעות (נ"א שופכות) וממשיכות אל הירכים, אבל מקורין הוא בקו האמצעי ששם כל בחינת היסודות שהם ממש מקורין, והם מעיינות ונהרות נמשכים מזה לזה, וזה שופך ממש לזה (רמ"ז).

⁷ אמר כן מפני שיש מיני שפע שאינם ממהרים להמשך למטה, שיש עיבור שמתעכב למעלה ששה חדשים ויש לבו ביום, ועל דרך זה של ברכת הנהנין יהיה לאותה שעה שמיד נמשך אותו על כל העולמות. ולא עוד אלא ואתברכן כלהו כחדא, כי בענין התפילות מתקן הפנימיות, ואך בברכות

<p>וע"ד אצטריך ב"נ לשואה רעותיה ברזא דברכאן⁸ בנין דיתברכון אבהן ובנין⁹ כלא כחדא ומאן דמברך לקב"ה¹⁰ אתברך ונטיל חולקיה מאינן ברכאן בקדמיתא דכל עלמא לתתא כיון דשמא דקב"ה מתברך מתמן נחית ושרא על רישיה חולקא קדמאה¹¹ והא אוקימנא¹² דכתיב בכל המקום¹³ אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך (אזכיר כד"א יזכור כל מנחותיך) כיון דההיא ברכה אתייתא ושרייתא על רישיה מתמן אתפשט בכל עלמא</p>	<p>וכולם מתברכים כאחד. ועל זה צריך אדם לשים רצונו בסוד הברכות כדי שיתברכו אבות ובנים הכל כאחד ומי שמברך את הקדוש ברוך הוא מתברך ולוקח חלקו מאותן הברכות בתחלה של כל העולם שלמטה כיון ששמו של הקדוש ברוך הוא מתברך משם יורד ושורה על ראשו החלק הראשון והרי בארנו שכתוב בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך (אזכיר כמו שנאמר יזכור כל מנחותך) כיון שאותה ברכה באה ושורה על ראשו משם מתפשט בכל העולם.</p>
<p>בשעתא דאינן ברכאן¹⁴ נחתין מתעטרן גו חקל תפוחין קדישין ופגעי בהו¹⁵ כמה דרגין דממנן בעלמא ונחתי בהו ואמרי ומכריזי דא</p>	<p>בשעה שאותן הברכות יורדות מתעטרות בתוך שדה התפוחים הקדושים ופוגשות בהן כמה דרגות של ממונים בעולם ויורדות עמן ואומרות</p>

מתתקן גם החיצוניות יחדיו. אבל אין ספק שכל זה הוא בבחינה פרטית לפי אותה המצוה שמברך עליה, או לפי אותה ההנאה שהיא תיקון איזו מדה פרטית וכמו שיתבאר בסמוך (רמ"ז).

⁸ פי' שישים רצונו ומחשבתו בסוד הברכות הם שני היסודות דא"א המיוחדים כאחד, עד שנחשבים כאחד בסוד ברוך וברכה (רמ"ז).

⁹ נראה שהוא במה שאנו מכוונים בברוך ג' מ"ב שהם בחג"ת, וג' מילואי עס"מ שהם בנה"י העולים ק"ב ועם ג' מ"ב קכ"ו הרי ברוך. ולפי שכל הששה חג"ת ונה"י הם נכללים במלת ברוך לכן אמר כחדא. והיינו דקאמר אבהן ובנין כחדא, שכולם מתברכים יחד מיסודות א"א אשר בדעת זעיר (רמ"ז).

¹⁰ הוא זעיר בסוד ו"ק. ואמנם צריך לשום לב לכפל הדברים שאמר מאן דמברך וכו' ואחר כך חזר ואמר כיון דשמא וכו'. אך לפרשו נחזור לפרש עוד מ"ש דיתברכון אבהן ובנין, כי מ"ש בו הוא אמת אבל עוד ירמוז לסוד אחר והוא כי גם אנו מכוונים בברוך שעם ד' אותיות הוא רל"ב וה"ס השפע האמיתי היורד בברכה. ונמצא כי יש שתי כוונות בברוך, האחת להעלות חגת"ם לבינה וזה ע"י הכח המושפע עליהם, והשניה השפע שממשיכים עמהם ברדתם משם וה"ס רל"ב. והנה על הבחינה הראשונה אמר ומאן דמברך לקב"ה, שה"ס הבחינה הראשונה, ועל השניה אמר כיון דשמא וכו', שהיא הבחינה השניה הנעשית ממילא אחר שקדמה עלייתם. ולכן אמר מתברך, כלומר מעצמו. ואמר שמא, שה"ס רל"ב דהיינו ד' אותיות ההו"ה כנודע. והם אבהן ע"ב ס"ג, ובנין מ"ה וב"ן הנז"ל (רמ"ז).

¹¹ הוא בחינת הכתרים של אותו השפע היורד. ואולי זהו רמז מלת וברכתך, שהוא צירוף ובכתריך (רמ"ז).

¹² רלט ע"א (רמ"ז).

¹³ פי' בכל מדה ומדה. וכן הוא בברכת הנהנין, כי פרי האדמה הוא במלכות ופרי העץ בזעיר וכיוצא. ויצדק מאד לשון מקום, שרומז למדות שה"ס כלים והיינו מקום ממש, כי באור הפנימי לא יצדק שם מקום לרוב אורו (נ"א יחודו) מראש ועד סוף האצילות כד"א (תהלים כ, ד) יזכור כל מנחותיך, הוא לשון ביסוס, ויבא (נ"א ויכוין) אל השפע העיקרי שיכוין ליחד אותו אל ה' כי השפע הראשון הוא מיוחד למטה (נ"א לאדם) שהוא הגורם העליה. ולפי זה הול"ל אשר תזכיר וכמ"ש לעיל רלט א', אבל אזכיר הוא ה' ב"ה, שהוא המכסה ומייחד שמו וה"ס רל"ב. ודוק כי וברכתך יוכל להיות עבר כנודע מן הדקדוק. ולפי זה יש בפסוק רמז לשני מיני השפע שהזכרת, והקדים העיקרי שהוא רמוז במלת אזכיר כאמור, ואחר כך אבוא אליך, בשמי זה המבוסס, וכבר ברכתך, עוד ברכה קודמת. כיון דההיא ברכה, זו היא מעלה אחרת וגדולה היא, שכל האור המושפע שורה על ראשו, והוא המקור שממנו מתפשט לכל העולם (רמ"ז).

¹⁴ כאן רומז למ"ש הרב, שהרי לקמן פירש רעיא מהימנא הברכה מן ברוך עד מלך העולם ולא יותר מכאן, וכאן רומז לשאר שהוא קדשנו במצוותיו בת"ת ובנ"ה, וצונו ביסוד, וסוף הברכה במלכות. וכבר ידעת שרחל נקראת חקל תפוחין קדישין, כשהיא מקבלת מתנה"י דז"א שה"ס (בראשית ב ה) וכל שיח השדה, כמבואר במקומו (רמ"ז).

¹⁵ אחרי צאתם ממלכות דאצילות (רמ"ז).

<p>איהו דורונא דשדר פלוני לקב"ה מאן אתר נחתי לבתר דנחת¹⁶ מאתר רישא דא דצדיק תמן סלקין מתערי לנחתא אחרנין מלעילא ואתמלייא מלעילא ומתתא הה"ד ברכות לראש צדיק כיון דהאי דרגא אתמלייא¹⁷ אריק להאי כלה ומתמן נגדין ואתמשכן לתתא</p>	<p>ומכריזות זהו הדורון ששלח פלוני לקדוש ברוך הוא מאיזה מקום יורדות לאחר שיורדות ממקום ראש אחד של הצדיק שם עולות מתעוררות להוריד אחרות מלמעלה ומתמלא מלמעלה ומלמטה זהו שכתוב ברכות לראש צדיק כיון שדרגה זו מתמלאת מוריקה לכלה הזו ומשם שופעות ונמשכות למטה.</p>
<p>כד סלקין אינון ברכאן¹⁸ מתתא לית פתחא ופתחא לעילא¹⁹ ולית ממנא לעילא דלא פתח כל אינון פתחין ומכריזי ואמרי בכל אינון רקיעין דא איהו דורונא דמלכא דשדר פלוני דא הוא דורונא בקיומא כדקא יאות²⁰ ומאן איהו ברכה דאתיבו עליה אמן</p>	<p>כשעולות אותן הברכות מלמטה אין פתח ופתח למעלה ואין ממונה למעלה שלא פותח את כל אותם הפתחים ומכריזים ואומרים בכל אותם הרקיעים זהו דורון של המלך ששלח פלוני זהו דורון בקיום כראוי ומי הוא הברכה</p>

¹⁶ אחר שפירש מעלת המברך כנזכר חזר לפרש בזה הסוד בעיקר הברכות, ופירש מאיזה מקום יורד השפע האמיתי, ואמר לבתר דנחתי מאתר וכו', וירצה שתחילה צריך להעלות חג"ת אל יסוד הבינה וכמ"ש אחר כך בכוונת מלות הברכה, ואמנם העלאה זו היא בהורדת הכח מיסודות או"א בסוד ברוך, והם בראש קו האמצעי שנקרא אתר דרישא דצדיק, כי ראש צדיק הוא הדעת שהוא במקום הכתר, ושני היסודות אשר שם נקרא מקום של ראש הצדיק, וה"ס נקודות ברוך, קמץ ראש זעיר ושורק יסוד. ולפי שאין העלאה קודמת להורדה שהיא בברוך, וגם שאין ההורדה הזאת אל השפע האמיתי רק אל הכח המושפע בתחתונים שיעלו ליסוד אמא, לכן הזכיר הענין בדרך כללות ואמר שלאחר שיורדות הברכות מראש צדיק שה"ס הורדת האור מברוך, אז תמן סלקין מתערי וכו', פי' שם לראש צדיק עולים ומתעוררים בכח מ"ן, לנחתא אחרנין מלעילא, הוא השפע האמיתי שבא מן הפנים, כי הראשון בא מהחיצוניות של העולמות כנודע מקריאת שמע כח, שכל השפע הנשפע ליתן כח לעלות הוא מזווג החיצוניות, והשפע האמיתי הוא מהפנימיות, וז"ש מלעילא, שגם או"א מקבלין אותו מאריך ואריך מעתיק וכו'. ואתמלייא מלעילא ומתתא, מ"ד ומ"ן. והקדים העליונים מפני שגם להעלות התחתונים צריך להקדים כח העליון במלת ברוך כאמור. הה"ד (משלי י, ו) ברכות לראש צדיק וכו', ר"ל ששני מיני שפע הברכה ניתנים ונמשכים לראש צדיק שה"ס (כט) הדעת. והבן האותיות הקודמות בא"ב לשם צדיק שהן פגט"צ ותמצא שעולות ז' פעמים הוי"ה, כשם יעק"ב שה"ס הדעת המתפשט כנזכר באדם ישר בפירוש ל) (בראשית כט, יב) אחי אביה הוא (רמ"ז). כ"ז הוא קושיא ור"ל לבתר דנחתי ממקור החיים לכל הספירות באיזה מקום ירדת השפע לכל העולמות ואמר בצדיק וז"ש מאתר דרישא דצדיק דתמן כו', ואמר דרישא כו' לשון הכתוב וברכות לראש צדיק כמ"ש"ו (יהל אור).

¹⁷ שהוא בהתעלות חג"ת במלות אתה ה' אלקינו, ושאז מושפע השפע האמיתי מהפנימיות כנזכר, ואז אריק להאי כלה ומתמן וכו', וזהו מ"ש בורא פרי העץ בורא פרי הגפן וכיוצא, שהוא השפע הניתן לכנסת ישראל ומשם לכל העולמות. ומתמן נגדין וכו', זה יורה מה שזנ"ל כי בין בסגולת אותה המצוה וברכתה ובין בברכת הנהנין יורד ונמשך אותו השפע מיד, ובפרט בברכת הנהנין דבה קיימינן עד השתא, כי צריך שירד השפע מיד לתקן אותו הניצוץ אשר באותו המאכל, וגם להוריד הכח והחיות לזון גם את הנפש, והכל נכלל בסוד לא) (ח, ג) כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. ומזל"ן שזו היתה אחת מכוונות רבי ייסא סבא הנזכר בפרשת בשלח ס"ב ב' לב), דלא אתקין סעודתא בכל יומא עד דבעא בעותיה וכו', שהיה מתפלל שיזדמן לו ניצוץ קדוש ושימשך שפע לתקנו ולהחיות את נפשו (רמ"ז).

¹⁸ הוא אותו הניצוץ הנעקר מקליפת נוגה ומתעלה בהבל הברכה. וכן הוא גם כן בעשיית איזו מצוה (רמ"ז).

¹⁹ כבר אמרנו שמלמעלה נמשך כח להעלות התחתונים למעלה, ואם כן כשעולה אותו הניצוץ שהוא מבחינת הפנימיות עולה עמו האור שהוריד עליו שהוא מבחינת החיצוניות, ולכן הפתחים נפתחים להכניס הניצוץ, וזה ע"י המלאכים הממונים שכוחם מהחיצוניות. ואומרו פתחא ופתחא, הוא בסוד שני היסודות דאו"א שבהם עיקר הכונה בברוך. ולכן מיד יוצא קול הנוול מביניהם, והוא כר"ז גי' ע"ב קס"א, המכריז דא איהו דורונא דמלכא, שהרי כל הניצוצות העולים מתוך נוגה הן משל רפ"ח ניצוצים, שהם משל זעיר וראויים לו (רמ"ז).

²⁰ היינו מפני שסוד אמן כולו מיוסד על קו האמצעי, ובפרט על בחינת יסודות דאו"א ודז"א הנקרא ברית קיימא. וזו בחינה המעולה מאד משל הברכה, וכמ"ש וכיון דהאי ברכתא סלקא, ובכח עניית אמן, כל דרגין דאו"א ודז"א, כולם מוכנים להאיר לרחל בסוד בחינתה שבאחורי זעיר, שאז

<p>דכל ברכה דאתיבו עליה אמן דא איהו בקיומא כדקא יאות</p>	<p>שהשיבו עליה אמן שכל ברכה שהשיבו עליה אמן זוהי בקיום כראוי.</p>
<p>וכיון דהאי ברכתא סלקא כל דרגין דלעילא כלהו זמינין לגבי ההוא נהורא²¹ דלא נהיר בגין לאנהרא לגבה וכל שכן אי היא ברכתא דסניאין מברכין לה ומעטרין לה בעטרין קדישין ברזא דאמן אמן הוא רזא דקשרי²² דכל יחודא וקדושה ברזא דמאריה ומעטר לההיא ברכתא בעטרין עלאין כדקא יאות</p>	<p>וכיון שהברכה הזו עולה כל הדרגות שלמעלה כולם מזומנות לאותו האור שלא מאיר כדי להאיר לה וכל שכן אם היא ברכה שרבים מברכים אותה ומעטרים אותה בעטרות קדושות בסוד של אמן אמן הוא סוד הקשרים של כל יחוד וקדושה בסוד של רבונו ומעטר אותה הברכה בעטרות עליונות כראוי.</p>
<p>וקב"ה אתרעי בהו²³ באינון דמברכין ליה ותיאובתיה בברכתא דלתתא דההיא ברכתא סלקא ואנהיר בוצינא דלא נהיר ואתקיף לה בתוקפא²⁴ תקיפא לסלקא לעילא ועל רזא דא²⁵ כתיב כי מכבדי אכבד</p>	<p>והקדוש ברוך הוא רוצה בהם באותם שמברכים אותו ותשוקתו בברכה שלמטה שאותה ברכה עולה ומאיר הנר שלא מאיר ומחזק אותה בתוקף חזק לעלות למעלה ועל הסוד הזה כתוב כי</p>

היא נקראת נהורא דלא נהיר, מה שאין כן בהיותה פנים בפנים עם בעלה, שאז היא מאירה. וכל שכן אי היא ברכתא דסניאין וכו', שאז היא דבר שבקדושה ויש לה סגולה פרטית ומעולה מהארות אבא דאיהו י'. ונאה לדרוש כי ביסוד דאבא המבריה בקו האמצעי דזעיר יש שם ע"ב, וכשהם עשרה [זוכים להארת כל היסוד שמאיר ברחל והיא מן החזה ולמטה בסוד וא"ו ה"א ועם ע"ב] הרי אמ"ן. וז"ש בעטרין קדישין. ואי נמי שם י"ה סתם הוא באבא ובג' מילואיו הוא בגי' אמ"ן. וזה נאמר לדרוש ולא לכוונה, כי עיקר כוונת אמן לפי מה שקבלנו ממרן זלה"ה הוא מ"ש אמן הוא רזא דקשרין. דע כי עיקר יחוד ז"ן הוא באמצעם כי פניהם (יחזקאל א, יא) וכנפיהם פרודות. והנה רחל מקומה מהחזה ולמטה וקשורה בג' מקומות בז"א, דהיינו בת"ת ויסוד שבהם שרש כתר ודעתה, ועוד יש בחינת הבל היוצא מפי אמה דזעיר ומשל אבא שמגיע עד שם, והבל זה הוא לבנין וחיזוק גופה. וגם צריך שתדע מ"ש בתיקונים שיש הוי"ה בחסד ואדנ"י בגבורה ושניהם בת"ת, וכן יש שני השמות בנ"ה ושניהם ביסוד. ואמנם יש בחינה פרטית לג' אותיות אמן, שהם א' בחזה מקום סיום יסוד אמא ותחילת גילוי עטרת אבא, ומ' הוא ביסוד ונ' באותו ההבל. ואמנם ידוע שהם ג' בחינות של משה שת הבל כנזכר שם. ועל זה דרשו רז"ל (משלי כח, כ) איש אמונות רב ברכות, על משה רבנו ע"ה. ופשוטו של מקרא כי מי שעונה אמן הוא רב וגדול בברכות שגדול העונה אמן וכו' (רמ"ז).

²¹ מלכות (יהל אור).

²² שהם ג' המקומות שבה קשורה רחל לזעיר. ואמר דכל יחודא, מפני שבכאן הוא כל היחוד שיש ביניהם, וגם שדוקא בג' מקומות מתייחדים שני השמות, והיינו כל יחודא. ואומרו וקדושה ברזא דמאריה, ירמוז גם לאור אבא המאיר בה, בין הארת כל העטרה שמהחזה ולמטה, ובין ההבל היוצא מן היסוד, שסתם אבא יש בו הקדושה. ומעטר לההיא ברכתא וכו', ה"ס הארת עטרת אמא המסתיימת בחזה ומשפעת אור ברחל כנזכר בסה"כ. ונמצאת למד שבהצטרף אמן לברכה ישנם לג' יחודי יב"ק, י'חוד בקו האמצעי ב'רכה בפשוטה וק'דושה מצד אבא. ולעומת כן אמר ברזא דמאריה, שכל בחינות אמן הן בסוד היסוד (רמ"ז).

²³ נראה שר"ל שהם נקראים בעצם עושים רצונו של מקום, כיון שהשפע האמיתי המושפע בברכות הוא מפנימיות יסוד אבא, הלא נודע שאבא מושרש ברצון העליון נוצר חסד, והיינו אתרעי בהו. ותיאובתיה בברכתא דלתתא, פי' עיקר חשקו להיטיב לרחל, וכדמפרש ואומר דההיא ברכתא סלקא וכו', דבפירוש איתמר בסה"כ בכונה אל הלחם וז"ל, זו היא כוונת הברכות והוא להעלות המלכות אל הבינה ע"י חג"ת וכו'. וכמו שיתבאר יותר בפרטות מלות ברוך אתה ה' דבסמוך. והענין שבהתעלות חג"ת אל הבינה מתעלה עמהם מלכות שהיא דבוקה בת"ת. וז"ש ואנהיר בוצינא דלא נהיר, שה"ס כתר רחל הדבוקה תמיד באחורי ת"ת וכמובא בסוד המשכת לולב כנגד הלב (רמ"ז).

²⁴ הוא שמייחד אותה עם חג"ת שיש בהם ג' אותיות יה"ו והיא ה', וכשמעלים אותה בעלותם יש לה כח גדול. אי נמי ירמוז אל ג' שמות מ"ב שעולים קכ"ו כמספר שם אדנ"י בריבוע, שכל כוונת הברכות והעליות הוא לתיקון רחל. ואמר תוקפא תקיפא, לרמוז אל ג' שמות מ"ב שהם ג' ידות בחינת גבורה וכח, וגם שעיקר מ"ב הוא כ"ח דהיינו מילוי המילוי (רמ"ז).

²⁵ לפי הדרך הראשון שכתבתי מיחוד שם הוי"ה רמוז שפיר מכבדי, שהרי כב"ד בגי' שם הוי"ה. וגם לפי הדרך השני יכון רמז המספר, כי שמות של מ"ב האמורים הם משם הוי"ה. וגם לשון

<p>אלין אינון דמברכין ליה לקב"ה ובוזי יקלו אלין אינון דלא מברכין ליה לקב"ה ומנעין ברכתא מפומייהו²⁶</p>	<p>מכבדי אכבד אלה אותם שמברכים את הקדוש ברוך הוא ובוזי יקלו אלה אותם שלא מברכים את הקדוש ברוך הוא ומונעים ברכה מפייהם.</p>
<p>רזא דרזין²⁷ לאינון דידעי חכמתא דמאריהון למנדע רזא דברכאן בפקודי אורייתא ובכל הנאין וכסופין דהאי עלמא לארקא ברכאן מעילא לתתא כד²⁸ (ס"א בר) ברכאן דצלוחא דאינון תקונא דמאריהון מתתא לעילא ומעילא לתתא ברכאן דלאו אינון בצלותא סלקין מתתא לעילא²⁹ עד דמטו גו נהורא דלא נהיר ומתערי (לעילא) בתוקפא לההוא נהורא דלא נהיר בההיא ברכה³⁰ וסלקא אתערו לעילא עד דמטו לכרסייא עלאה מקורא דכל היין כדין נפקו מההוא מקורא עלאה ברכאן אהרנין ואערעו אלין באלין ונשקי אלין לאלין ואתאן ושריין</p>	<p>סוד הסודות לאותם שיודעים חכמת רבונם לדעת את סוד הברכות במצוות התורה ובכל ההנאות והכסופים של העולם הזה להוריק ברכות מלמעלה למטה. כאשר (פרטוחוץ) ברכות התפלה שהן תקון של רבונם מלמטה למעלה ומלמעלה למטה הברכות שאינן בתפלה עולות מלמטה למעלה עד שמגיעות לתוך האור שלא מאיר ומתעוררים (למעלה) בתוקף לאותו האור שלא מאיר באותה הברכה ועולה התעוררות למעלה עד שמגיעים לכסא העליון מקור כל החיים ואז יוצאות מאותו המקור העליון ברכות אחרות ופוגשות אלה באלה ונושקות אלה באלה ובאות</p>

מכבדי רמז לברכה, כי לשון ברכה הוא ריבוי ותוספת, וגם מכבדי כן כד"א (משלי ח, כד) באין מעינות נכבדי מים. ובוזי יקלו, אלין אינון וכו', שאין לפרש בזיון זה כמשמעו שמבזה בדברי חירופים, או כמו (במדבר טו, לא) כי דבר ה' בזה, שאם כן לא הוה סגי במ"ש יקלו וכלומר מעצמם שהוא מהנפעל, אלא פירושו על העושים ענין שממנו ימשך צד בזיון כלפי מעלה. והוא שלא נותנים שבח לה' על הנאתם שמתראה כאילו לא יאמינו בטובו יתברך (רמ"ז).

²⁶ וירצה שאין הפסוק מדבר במי שאינו יודע לברך או ששוכח לפעמים, אלא שמונע הברכה מפיו. אי נמי יהיה זה פירוש סוף הפסוק ובוזי יקלו, היינו להיפך מכבדי אכבד, שה' מרבה אותם בכל טוב, ולעומת זה הבוזים יקלו, יהיו קלים וחסרים כי לא תבוא ברכה מפייהם במה שהם אוכלים, ולא תהיה ברכה שרויה במעיהם (רמ"ז).

²⁷ ירמוז לעיקר סוד ברכת הנהנין, שהוא להמשיך שפע ורב טוב משני יסודות א"א, פי' מן השביל המסתתר ומיוחד תמיד בנתיב, ברוך בברכה, והיינו רזא דרזין. והוסיף עוד לאינון דידעי חכמתא וכו', מפני שעיקר תואר ברוך של ברכת הנהנין והמצוות הוא ביסוד חכמה. וצריך להציע דברי סה"כ וז"ל, דע כי כל הברכות הם מלמעלה למטה כדי להמשיך השפע, חוץ מ"ח ברכות דעמידה שהן להעלות מלמטה למעלה וכו', עד אומרו והנה ברוך זה צריך לכוין בו ביסוד עליון דחכמה הנקרא שביל דקיק, להמשיך בו השפע ולחברו עם יסוד הבינה הנקרא נתיב, וזה נקרא ברוך וזאת ברכה והכל ענין אחד, עכ"ל. ובזה תבין מאמרנו שאמר כי ברכת המצוות ושל ההנאות הן לארקא ברכאן מעילא לתתא, וכמו שנז"ל שהכונה בהן להשפיע השפע מיד כדי לתקן אותן הניצוץ שיש במאכלים ולהוסיף חיות רוחני בו לבד מברכות העמידה דאינון תיקונא דמאריהון, דוק מלת דמאריהון שר"ל מאריהון של אותם הברכות דעמידה שהן ז"ן, ואין הכונה בהן לאו"א כשל הברכות, וכמבואר ליודעי כוונתן שכולן בז"ן לתקן את המלכות תחילה מתתא לעילא כמו שהוא בברוך, שתחילה נכוין בו אל ו"ה בכריעת הגוף להוריד ו' לגבי ה', ואחר כך באתה ו' לגבי ה', וכמו כן בהשם נכוין בו להעלות ה' לגבי ו' ואח"כ ה' לגבי ו' והכל בת"ת זעיר והרי הכל מתתא לעילא. ואמנם משם ואילך הוא מעילא לתתא, הוא אלקינו ואלקי אבותינו עד סוף הברכה שנכנסים בז"א המוחין ונבנית המלכות. וכן כל הברכות של העמידה מן הראשונה ואילך כולן לתיקונה, ואין השפע יורד משם כי יש זווג דישראל ולאה בויעבור, ושל יעקב ורחל בנפילת אפים, והשפע יורד בעלינו לשבח (רמ"ז).

²⁸ נמחק ציהל אור וגורם את המוסגר.

²⁹ ה"ס אור חוזר העולה מלמטה, דהיינו ניצוצות מתוך הקלי' המתעלן בכח האור הראשון המושפע להעלותם. ולכן עולים עד נהורא דלא נהיר, באותה הברכה, ומתעלים עד כורסייא, היא הבינה, ואז יוצאות ברכות אחרות ממקור עליון הוא השביל הנזכר והוא השפע האמיתי. ואז פגע אור זה עם האור אשר עלה ויחדיו שורות בראש צדיק, הוא דעת דזעיר, להמשך שניהם למטה. וגם שהם נמשכים דרך קו האמצעי, מכל מקום אתברכן אבהן ובנין, שבשני הקוים דימין ושמאל. וכל שרגין דילהון, לאתויי לאה ורחל (רמ"ז).

³⁰ דברכה היא בינה כידוע וז"ש "לכורסייא" בינה (יהל אור).

<p>לריש צדיק לארקא לתתא וכד נחתין אתברכן אבהן ובנין וכל שרגין דלהון</p>	<p>ושורות על ראש הצדיק להריק למטה וכשירודות מתברכים האבות והבנים וכל נרותיהם.</p>
<p>ורזא דאלין ברכאן לאתערא מעילא לתתא ברזא דא ברוך דא רזא דמקורא עלאה³¹ מכלא לארקא ולאמשכא ולאנהרא כל בוצינין³² ואיהו ברוך (נ"א בריך) תדיר</p>	<p>וסוד הברכות הללו לעורר מלמעלה למטה בסוד זה ברוך זה הסוד של המקור העליון מהכל להריק ולהמשיך ולהאיר את כל המאורות והוא תמיד</p>

³¹ ירמוז למ"ש בפרשת בלק (רד ע"א) שאות י' יש לה ג' בחינות רישא וגזעא ושבילא (רמ"ז).
³² דע כי אין ברוך שבתפלה דומה לברוך שבברכת הנהנין והמצות כי ברוך שבתפלה הוא מלמטה למעלה ויהיה ביאורו כך. ברוך מלכות בסוד יסוד הדבוק בה אתה חסד כי אין זווג אלא ע"י החסד ה' בסוד הת"ת. הרי ממטה למעלה עד החסד. ואח"כ עולים לקבל מבינה וחכמה בסוד אלהינו בינה ואלהי אבותינו חכמה ומקבלין משם תרין עטרין דגניזין בחכמה ובינה ואחר שנתקנו מלמטה למעלה עד חכמה יורד השפע מלמעלה למטה מחכמה לאבות העולם וזהו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב ואמנם שפע זה הוא בהיותם בתוך החכמה כד עאלו אבהן במחשבה ובעלמא דאתי וכשיוצאין לחוץ לירד למטה יוצאין באותו השפע לכן אנו חוזרין ואומרים האל הגדול הגבור והנורא שהם חסד גבורה ת"ת. אמנם בברוך שבברכת הנהנין ובברכת המצות הוא מלמעלה למטה כי תכף בעלות ברכת האדם בכונה למקום המלכות ירד שפע מעולם הנעלם למטה. והוא זה כי ברוך ירמוז לבינה בסוד נקודה אמצעית שבה בהתחבר בזו הנקודה דעת עליון והוא נתיב לא ידעו עיט והוא סוד ושבילך במים רבים ועקבותיך לא נודעו. ואל יקשה בעיניך באומרנו שברוך ירמוז לבינה ממ"ש בזוהר ואי תימא עלמא דאתי אקרי ברוך לאו הכי אלא איהו ברוך ואיהי ברכה שכבר נתרצה קושיא זו באומרנו שאין נקראת ברוך אלה בסוד דעת עליון המתחבר עמה בסוד שביל דקיק דנחית מן יו"ד שהוא החכמה ונמצא שברוך הוא סוד מלכות ובינה הנרמז' בב"ת וסוד חכמה הנרמזת בריש דהיינו ראשית חכמה וסוד דעת הנרמז בוא"ו וא"ו עלאה וסוד כתר הנרמז בכ' פשוטה כי נתיב לא ידעו עיט הוא שער החמשים והוא כתר עליון כנז' בתיקונין לפי שממנו מושך הטיפה העליונה הנעלמה והכל נכלל בברוך והוא דוגמ' ברוך שבתפלה שפירשו בתקונין ב' תרין שכינתא עלאה ותתאה כו' אתה הוא חסד כי אחר שהתחיל השפע מבינה על ידי חכמה ועדין היה נעלם במקום גבוה נתגלה יותר בחסד כי שם תחילת מקום הגילוי ולפי' נקרא אתה כד"א אתה כהן לעולם כנז' בזוהר ומשם יורד השפע לת"ת הנקרא ה' ואח"ך אלהינו שהוא סוד השמאל הנקרא גבורה הכלול בימין והימין בו דכד אשתלים מרז"א דתרין סטרין אתקרי אלהינו כי אל בסוד הימין וה"י בסוד השמאל הרי הימין בשמאל והשמאל בימין ואין זה דומה לאלהים כי אלהים יש בו שתי אותיות מהימין ושלושה מהשמאל א"ל מהימין והי"ם מהשמאל ולפיכך הוא דין אבל כאן יש שתי אותיות מכל אחד לבד. ואמנם נו"ן הוא מצד הדין רזא דסיהרא וא"ו מצד ת"ת שהוא רחמים ונמצא שמתחילת שם זה א"ל שהוא רחמים ימין נכלל בסוד ה"י שהוא דין שמאל וסוד נון שהוא דין שמאל נכלל בסוד ו' שהוא רחמים ימין הרי סטרא דשמאל' דכליל בימינא וסטרא דימינא ביה כנז' בר"מ. והנה עד כאן סוד השפע היורד מלמעלה להתברך המדות הנז' לצורך עצמן לא להשפיע לאחרים ולפיכך אין מגיע השפע הזה רק עד הזרועות וכאשר יתברכו מדות אלו הנז' לצורך עצמן אז יחזרו למקומן לבינה לקבל שפע להוריד למטה ואז תקרא הבינה מלך להיות שריה נשפיעין ומלובשין לבוש מלכות ועשירים ואם זה השפע לא היה להם מתחיל' לא יוכלו לחזור לשרשן לקבל שפע להריק למטה כד"א ולא יראו פני ריקם כי מדות אלו הם סוד הפנים פני משה אמנם נצח והוד אינם עולים למקור העליון שהוא בינה בזרועות כי אין דקותם כל כך לשיוכלו להכלל בעולם הנעלם ולעלות שם ולקבל שפע ולפיכך הם לבר מן גופא והבן זה. ומלך זה הוא העולם הנעלם. ולפיכך אנו אומרים אשר קדשנו באורח נסתר באורח סתים ועולם זה הוא נקודה אמצעית שבבינה דוגמת ציון שבמלכות ואין המידות האלו עולים רק עד מקום זה בלבד ולא למעלה ממנו ומקום זה שעולים בו הוא בסוד התדבקות השביל העליון בתוכו ונקרא אש"ר כמו שיסוד נקרא למטה אשר כד"א מאשר שמנה לחמו כן עלמא דאתי {ע"ג} נקרא אשר בסוד דעת עליון הדבוק בו וזהו מלך העולם אשר ועם זה יתישבו שני מאמרים סותרים זה את זה בפירוש אשר ואשר זה הוא אשר אה"ה. ושני בחינות אלו שהם סוד נקודה אמצעית שבבינה הנקרא' עלמא דאתי וסוד דעת עליון שבתוכה הם קדושה ומצוה כי דעת עליון קדושה בסוד קדש עליון הנמש' מהחכמה ועלמא דאתי הוא מצוה עליונה כמו שמלכו' נקראת מצות המלך וזהו אשר קדשנו במצותיו וציונו וימשך קדושה ומצוה זו עד למטה בקדש תחתון ומצוה תחתונה וזהו במצותיו תרי מצוה עליונה ותחתונה וכל זה בברכת המצות כי המצוה תמשיך השפע מעולם הנעלם אבל בברכת הנהנין אין אנו אומרים לא קדושה ולא מצוה כי אחרי שנתברכו האבות וחזרו ועלו להוריד שפע מבינה למטה לא יורידו שפע רק בסוד בינה עצמה מחצוניותה. ולפיכך אנו אומרים בורא פרי כו' שהוא סוד בינה דמקנא בתלת ספירן דבריאה וזהו סוד בורא ומשם יורד לעולם היצירה שהוא

<p>דלא פסקין מימיו ומתמן שירותא³³ דאקרי עלמא דאתי ואיהו קצה השמים דההיא קצה קצה עלאה איהו בגין דאית קצה כגוונא דא לתתא ואיהו עלמא תתאה ואקרי אוף הכי ברוך לקבל תתאי לארקא לתתא ולא תערא מתתא לעילא נברכאן דצלותא וברוך (קדמאה)³⁴ דא אקרי הכא ברזא דחכמתא עלאה דאמלי לההוא אתר בהדי שביל דקיק דאעיל ביה</p>	<p>ברוך (מברך) שלא פוסקים מימיו ומשם הראשית שנקראת העולם הבא והוא קצה השמים שאותו קצה הוא קצה עליון משום שיש קצה כדוגמא זה למטה והוא העולם התחתון וגם הוא נקרא ברוך כנגד התחתונים להריק למטה ולהתעורר מלמטה למעלה בברכות התפלה והברוך (הראשון) הזה נקרא כאן בסוד החכמה העליונה שממלא אותו המקום בשביל אחד דקיק שנכנס בו.</p>
<p>אתה³⁵ לבתר שארי לאתגלייא דהא האי ברוך סתים איהו³⁶ ובג"כ אקרי בארז סתים³⁷ ברוך מקורא עלאה דלא אתגלייא³⁸ אתה שירותא לאתגלייא לבר³⁹ ובג"כ אקרי אתה ומאן איהו דא רזא דימינא⁴⁰ ואקרי כהן לגבי ההוא אתר⁴¹ ורזא דא אתה כהן לעולם מאן כהן⁴² לההוא עולם אתה ודא איהו ימינא עלאה⁴³ דהא אשתכח לאתגלייא</p>	<p>אתה אחר כך מתחיל להתגלות שהרי הברוך הזה הוא נסתר ולכן נקרא בדרך נסתר ברוך המקור העליון שלא התגלה "אתה" הראשית להתגלות בחוץ ולכן נקרא אתה ומיהו זה סוד הימין ונקרא כהן אצל אותו מקום וזה סוד אתה כהן לעולם מי הכהן לאותו עולם אתה וזהו הימין העליון שהרי נמצא להתגלות.</p>

סוד פרי שהוא סוד ת"ת הנקרא ב"ן י"ה דמקננן בשית ספירן דיצירה והגפן או העץ או האדמה בסוד עשיה שהמלכות הנקראת ע"ץ או גפן או אדמה מקננת בעשיה (שער מאמרי רשב"י).³³ ה"ס כללות הבינה בחכמה, עיין בשער התפילין פ"ג (רמ"ז).

³⁴ ר"ל דמקורא כנ"ל (יהל אור).

³⁵ שני מיני שפע הם: האחד, המשפיע כח בתחתון להתעלות אל העליון, ואחר שנתעלו שם מקבלים השפע האמיתי למזון העולמות. והנה בברוך שם היא כוונת קיבול השפע הראשון, ואח"כ אומרים אתה ה' אלקינו, שהם ת"ת וגבורה שעולים אל הבינה שהיא מלך העולם, ושם מקבלים השפע והוא גמר הברכה וכמ"ש לקמן בפרטות. ונמצא כי אתה, הוא חסד שמשם מתחיל הגילוי (רמ"ז). ר"ל חסד ונק' אתה לנוכח שכאן התחיל להתגלות עולם חסד יבנה משא"כ ברוך בל' נסתר (יהל אור).

³⁶ ירצה שהוא בהיותו למעלה בדעת ששם סתום לגמרי, לאפוקי כשמסתיים יסוד אמא שאז אינו סתום כל כך (רמ"ז).

³⁷ שאז (נ"א שלא) נאמר תתברך אתה (רמ"ז).

³⁸ ז"ס נפלא בעיני על שלא נאמר מברך אתה ה', והטעם שיעקר כוונתנו הוא באותו השביל שהוא ברוך, ונברך בנתיב העליון, וזה בלי ספק אפילו רגע, וכמו כן הלא תמיד מושפע בשפע הבא לו מלמעלה, וזהו ברוך, שתמיד הוא מושפע, אבל מה שמתפשט למטה הוא מברך, דהיינו אם יש כלי שיקבל להיות מבורך (רמ"ז).

³⁹ יש להקשות שהול"ל שירותא דגילוייא. נלע"ד שירמוז למ"ש ששני מיני חסד הם, אחד הוא חסד העליון אחר הבינה, אחריה ברישי כתפין [דא"א] קודם התחלקות הזרועות, והוא נקרא יומא דכלהו יומי, ואחר כך יורד אל הגדולה שהוא החסד השני. ואעפ"י שכתוב כך בא"א, אין ספק אצלי שבכל פרצוף של הזכרים יש בחינה זו, ועליה אמר שירותא לאתגלייא, מפני שמשם מתחיל כח ראשית הגילוי. ולא יצדק לקראו לגמרי בשם גילוי עד הגיעו אל זרוע ימין ממש ששם הוא הגילוי הגמור. ולכן נקרא אתה לנכח על שני בחינות החסד, של הראשון שהוא העומד ומתחיל להגלות, והשני הוא הגדולה יד ימין כנזכר, אבל העיקר הוא החסד הראשון (רמ"ז).

⁴⁰ דוק אומרו רזא דימינא ולא ימינא סתם. ואמנם לפי כללנו הכולל כי רזא תמיד סודו ביסוד, נראה לי שידוע שיש ביסוד אמא אשר בדעת זעיר ה' חסדים, ועוד בחינת ששית שהוא היסוד דחסדים הכולל כל הה', וזוהי התחתונה. ולכן אותו החסד הראשון המתחיל להגלות כנז"ל, הוא נמשך ממש מיסוד החסדים וז"ש רזא דימינא, ולכן נקרא יומא דכליל כלהו (רמ"ז).

⁴¹ שכן (נ"א שכהן) הוא משמש אל האור שביסוד אמא להגלות. ודייקא כה"ן משמש, כי התשמיש הוא ביסוד (רמ"ז).

⁴² ר"ל דמשמש לבינה (יהל אור). הוא וב"ד - כמ"ש (ב"ר פנ"א סי' ב) כל מקום שנאמר וה' כו', ומפרש ודא שכינתא עלאה ותתאה, ור"ל הוא שכינה עילאה, ועבד הלוי הוא, דג' דרגין הן, הוא ואתה ואני⁴², נסתר ונמצא ומדבר בעדו, והן ג' דרגין דכללין כלהו, דאתה הוא מחסד עולם יבנה

<p>יהו"ה דא רוא דאמזעיתא⁴⁴ רוא דמהימנותא בכל סטרין</p>	<p>יהו"ה זה סוד האמצע סוד האמונה בכל הצדדים</p>
<p>רעא/ב⁴⁵7447</p>	
<p>אלהינו דא סטרא דשמאל⁴⁶ דכליל בימינא⁴⁷ וימינא ביה ואתכלילו דא בדא⁴⁸ למהוי חד ועד הכא אתקשרו ברכאן דכיון דאלין אתברכאן כלהון דלתתא אתברכאן לבתר דאינון אתברכאן ונטלי ברכאן לגרמייהו אתהדרו כלילין כחד להווא מקורא דאינון לא יכלין לאתהדרא לגבי ההוא אתר עד דאתברכין כיון דאתברכין בקדמיתא אתהדרו ועאלין לגבי ההוא אתר לנטלא ברכאן יתירין אחרנין לארקא לתתא ועד דאינון אתברכין לא עאלין ולא תאבין לגביה ורוא דא ולא יראו⁴⁹ פני ריקם</p>	<p>אלהינו זה צד השמאל שכלול בימין והימין בו ונכללים זה בזה להיות אחד ועד כאן נקשרו הברכות שכיון שאלה מתברכים כולם שלמטה מתברכים. לאחר שהם מתברכים ולוקחים ברכות לעצמם חוזרים כלולים כאחד לאותו המקור שהם לא יכולים לחזור לאותו המקום עד שמתברכים כיון שהתברכו בתחלה חוזרים ונכנסים לאותו מקום לקחת ברכות יתרות אחרות להריק למטה ועד שהם מתברכים לא נכנסים ולא תאבים אליו וזה סוד ולא יראו פני ריקם.</p>
<p>וכד תבין לגבי ההוא אתר ועלין תמן כדין</p>	<p>וכששבים לאותו מקום ונכנסים לשם</p>

(תהלים פט ג), אתה כהן לעולם כמ"ש בפ' עקב (ער ע"ב⁴²). ואף שאמר בא"ז (רצ ע"א) דמחכמה מתחיל אתה, היינו ע"י דנחית בימינא דכהנא. ואני, מדבר בעדו, בשכינה, דהיא מדברת בעדנו, דהיא כלל ישראל⁴², והיא נק' ב"ד וכמ"ש בפ' שופטים (רעד ע"ד⁴²). ור"ל דהן ח' אותיות בשילוב הנ"ל, דהו"ה אדנ"י הן חיות קטנות עם גדולות (תהלים קד כה) כמש"ל (נב ע"ב מג ע"ב). והנה בינה עם חג"ת הן חיות גדולות הו"ה, ובינה היא נשר הגדול, וח"ג אריה ושור, ות"ת אדם. ונה"ם חיות קטנות, אדנ"י כידוע דהן בניינה, והיא אדם. והוא שילוב הנ"ל⁴², מים עליונים ומים תחתונים, ח' אותיות מבינה עד מלכות. והוא חשמ"ל, ח"ש בצלותא, מ"ל בק"ש. ואלו ח' אותיות עם ב' אל מלא⁴² דהן ביצירה ועשיה, ב' עלמין דמקנן בהון, הוא חושבן חשמ"ל, ועמ"ש בליקוטם (בהגר"א על תיקו, מח ע"ד).

⁴³ פ' גס שבחינת חסד זה הוא באמצע, מכל מקום הוא ימין עליון, שכל חסד נקרא ימין. ולעד"ן שזה סוד אל עליון הנזכר שם, כשאברהם זכה לכהונה. אשתכח לאתגלייא, שהוא מתמצה להגלות ולכן נקרא אתה (רמ"ז).

⁴⁴ היינו ת"ת שסתמו נקרא כן בשם הו"ה, כי שם נקבצו ד' יסודות ושרשי ח"ג נ"ה כנזכר בזוהר הרקיע פרשת ויקרא בסוד ארבע חיות הקדש מיכאל גבריאל אוריאל רפאל, שבהם מתחלקות ד' אותיות הו"ה. וטעמו מפני שבת"ת מושב פתח יסוד אמא וגילוי דשל אבא, וזהו רזא דאמצעיתא, היסוד שהוא שם באמצע. ועוד רזא דמהימנותא וכו', הוא ממש ד' יסודות שיש בכאן, שהם כוללות כל האצילות, והם דאור"א וישראל ולא, והרי הם ד' אותיות ממש וכולל כל סטרין (רמ"ז).

⁴⁵ ותליתאה - ובגמ' אינו כן (יהל אור)

⁴⁶ ח"ב קנט ע"ב (לש"ו).

⁴⁷ באל מן אלקינו (יהל אור).

⁴⁸ מתבסמין הגבורות בחסדים ונמתקין ונעשים לרשפי אש שלהבת י"ה, שלהובין דרחימו, ובסוד (שיה"ש ב ו) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני, וכמ"ש בזוה"ק ויחי (רמה ע"א) ופ' קדושים (פד ע"א), ואז הוה מציאות הגבורות וגילויים בטובה שאין למעלה מהם, כי אז הוד התכללות שמאלא בימינא וימינא בשמאלא (כללים ח"א עז ע"ג). בראשית (טז ע"ב) ובפ' וארא (כו סע"ב) ע"ש, ובפ' ויקרא (כד ע"א), ופ' קרח (קעח ע"א), וברע"מ עקב (רעא ע"ב). ועיקר הדברים בזה הוא בפ' תרומה (קנט ע"ב⁴⁸) וכו' וענין ההתכללות הנה הוא נעשה בכל יחוד וזווג ז"ן, ונעשה בהם התכללות כפול: אחד, כי הרי הז"ן עצמן הם כללות ימין ושמאל, חסדים וגבורות כנודע, וכשמתייחדים זב"ז הרי נכלל ימינא בשמאלא ושמאלא בימינא. ב', כי הרי נכלל בהזווג ימין שלו בשמאל שלה ושמאל שלו בימין שלה. והרי נעשה בכל יחוד התכללות כפול, שהוא הן בכללות והן בפרטות, כי מתחילה הם נצטמצמו להיות כל א' בפנ"ע, כללות החסדים בז"א וכללות הגבורות בנוק', כדי שייצאו ויתגלו החו"ג כל א' על מדרגתו, ע"י שעומדים כל א' לבדו ובפנ"ע. וכן בפרטות הנה עומדים החו"ג שבז"א עצמו, וכן החו"ג שבהנוק' עצמו, החסד שבכל א' בימין שלו, והגבורה שבכל א' בשמאל שלו. והכל הוא כדי שיתגלה כל א' על מדרגתו הראויה לו, והוא ע"י שעומד כל א' בצד מיוחד בפנ"ע, ואח"כ הנה מתייחדים ונכללו כולם בחד, הן בכללות והן בפרטות וכו'. (ביאורים ח"א עז ע"ד).

⁴⁹ ג' רגלים נגד ג' אבהן חג"ת כידוע (יהל אור).

<p>אקרי ההוא אתר מלך ומלך לא אתקרי בר כד אינון מתקרביין לגביה מתברכין ומלכא אימתי אקרי מלך כד רברבנוי אתיין לגביה עתירין מסתפקן בכל מה דאצטריכו בלא חסרונא כדין איהו מלך מלך לתתא כד⁵⁰ אלין מעטרן ליה בספוקא בעטרין קדישין והכי אקרי מלך⁵¹ ומאן איהו העולם אשר קדשנו וצונו ובגין דאיהו עלמא דלא אתגלייא לבר ואיהו סתים קרי ליה הכי בארה סתים ועל דא לא אקרי אלא בארה סתים</p>	<p>אז אותו מקום נקרא מלך ומלך לא נקרא רק כשהם מתקרבים אליו ומתברכים ומלך מתי נקרא מלך כשגדוליו באים אליו עשירים מספקים בכל מה שהצטרכו בלא חסרון ואז הוא מלך מלך למטה כשאלו מעטרים אותו בספוק בעטרות קדושות וכאן נקרא מלך ומיהו העולם אשר קדשנו וצונו ומשום שהוא עולם שלא התגלה בחוץ והוא נסתר קורא לו כך בדרך נסתר ועל זה לא נקרא אלא בדרך נסתר.</p>
<p>ולעולם ימינא אתה כמה דאתמר ועל דא כהן כפיף לגבי ההוא אתר ברישא ובסופא ועלמא תתאה⁵² כד אתקשר לימינא ואתדבק ביה קרי מתתא לעילא ברוך ולא אקרי ברוך בר ברוא דמקורא⁵³ דאתדבק ביה ועייל ביה ואמלי ליה אתה רוא דההוא כהן לאתדבקא בהדיה וע"ד בצלותא ב"נ כורע בברוך דאיהו עלמא כפוך לגבי עילא ודא איהו שנוי בין ברוך דצלותא ובין ברוך דשאר ברכאן וכלא ברוא עלאה איהו לארקא ברכאן לכל עלמין</p>	<p>ולעולם אתה זה ימין כמו שנתבאר ועל זה כהן כפוף לאותו מקום בראש ובסוף והעולם התחתון כשנקשר לימין ונדבק בו קורא מלמטה למעלה ברוך ולא נקרא ברוך רק בסוד המקור שדבק בו ונכנס בו וממלא אותו אתה הסוד של אותו הכהן להדבק איתו ועל זה בתפלה האדם כורע בברוך שהוא העולם שכפוף אל מעלה וזהו השנוי בין ברוך של התפלה ובין ברוך של שאר ברכות והכל הוא בסוד עליון להריק ברכות לכל העולמות.</p>
<p>ברוך דצלותא ב"נ כורע ביה בברכוי וגחין רישא באתה בגין דאתה אקרי ראש וע"ד כהן נטיל בראש ואיהו ראש תדיר ובג"כ כריעה בברוך וגחינו דרישא באתה וכהן בכל אתר דאקרי אתה⁵⁴ גחין בצלותא מלך בתר דגחין תו לא זקף מ"ט קב"ה אמר לה לסיהרא זילי אזעירי גרמיק תו לא זקפא ובג"ד ברכתא דב"נ בריך לקב"ה אתער לארקא ברכאן מלעילא לעלמין כלהו כמה דאתמר זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי</p>	<p>בברוך של התפלה אדם כורע בברכוי וגוחן ראשו באתה משום שאתה נקרא ראש ועל זה כהן לוקח בראש והוא תמיד ראש ולכן כריעה בברוך וגחיתת הראש באתה והכהן בכל מקום שנקרא אתה גוחן בתפלה המלך אחר שגוחן שוב לא זוקף למה הקדוש ברוך הוא אמר ללבנה לכו והקטיני את עצמך ושוב לא זקפה ולכן הברכה של אדם מברך לקדוש ברוך הוא מתעוררת להוריק ברכות מלמעלה לעולמות כולם כמו שנאמר אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>כתוב כי אתה אבינו כי אברהם וגו' תנינן לזמנא דאתי אמרין ליה ליצחק וכו' בגין דשמאלא אתכליל בימינא אבל ימינא מנלן</p>	<p>כתוב כי אתה אבינו כי אברהם וגו' שנינו לעתיד לבא אומרים ליצחק וכו' משום שהשמאל נכלל בימין אבל הימין מנין לנו שנקרא אב שכתוב וישמהו לו</p>

⁵⁰ דלעילא בבניה שנקראת מלך כד חג"ת עאלין לגבה לאתברך ומלכות נק' מלך כד חג"ת באין לאעטרא כמש"ו (יהל אור).

⁵¹ ר"ל כאן איקרי מלך בינה (יהל אור).

⁵² ר"ל בתפלה ברוך מלכות ואתה כהן וכו' לאתדבקא בהדי' כמש"ו (יהל אור).

⁵³ בינה (יהל אור).

⁵⁴ ר"ל בכל ברכה בסוף ברכה כורע כשמזכיר כידוע (יהל אור).

<p>דאקרי אב דכתיב וישמהו לו לאב ולכהן ואע"ג דלעילא אקרי רב⁵⁵ ואפילו לנהורא דלא נהיר בשעתא דאתרבק בימינא אקרי אתה כד"א אתה יי' אבינו גואלנו וגו'</p>	<p>לאב ולכהן ואף על גב שלמעלה נקרא אב ואפילו לאור שלא מאיר בשעה שנדבק בימין נקרא אתה כמו שנאמר אתה ה' אבינו גואלנו וגו'.</p>
<p>אדהכי סבא אודמן לגביה ואמר רעיא מהימנא תקין פתורא למארך ליה ולמטרוניתא מכל מיני עדונין לקיימא ביה זה השלחן אשר לפני יי' והא עד כאן כלהו מתענגי מפתורא דמלכא הה"ד לכו לחמו בלחמי ודא נהמא דאורייתא דבכתב ויינא דאורייתא דבעל פה ותמן כמה מטעמים מיני טעמי תורה דמתיקין מכל מאכלין ועדונין דעלמא ודמלכא</p>	<p>בין כך הזדמן אליו זקן ואמר רועה הנאמן תקן שלחן לרבונך לו ולמלכה מכל מיני עדונים לקיים בו זה השלחן אשר לפני ה' והרי עד עתה כולם מתענגים משלחן המלך זהו שכתוב לכו לחמו בלחמי וזה לחם התורה שבכתב ויין התורה שבעל פה ושם כמה מטעמים מיני טעמי תורה שמתוקים מכל המאכלים והעדונים של העולם ושל המלך.</p>
<p>קם רעיא מהימנא פתח ואמר אהרן כהנא קום משינתך למדבב תורין ועאנין ואמרין ועופין וכל מינין דצריכין לסעודתא דמלכא ולחם הפנים דאינון לקבל תרין לוחי דאורייתא דמזה ומזה הם כתובים זה תריסר אנפין דאינון יברכך יי' יאר יי' ישא יי' זה תניינא⁵⁶ אדנ"י אדנ"י אדנ"י דאינון תריסר חיון דאתמר בהון (יהוקאל א י) ופני אריה אל הימין לארבעתן ופני שור מהשמאל לארבעתן ופני נשר לארבעתן ואתמר עלייהו ארבע פנים לאחת (להם) והאי איהו וקרא זה אל זה ואמר לקבל עשרים וארבע ספרי תורה והאי איהו זה השלחן אשר לפני יי' מאנין דפתורא דמלכא אינון מ"מ מארי צלותין דתקינן לון לקבל קרבנין</p>	<p>קם הרועה הנאמן פתח ואמר אהרן הכהן קום משנתך לזבוח שורים וצאן וכבשים ועופות וכל המינים שצריכים לסעודת המלך ולחם הפנים שהם כנגד שני לוחות התורה שמזה ומזה הם כתבים זה שתים עשרה פנים שהם יברכך ה' יאר ה' ישא ה' זה שני אדנ"י אדנ"י אדנ"י שהם שתים עשרה חיות שבהן ופני אריה אל הימין לארבעתם ופני שור מהשמאל לארבעתן ופני נשר לארבעתן ועליהם נאמר ארבעה פנים לאחת (להם) וזהו וקרא זה אל זה ואמר כנגד עשרים וארבעה ספרי תורה וזהו זה השלחן אשר לפני ה' הכלים של שלחן המלך הם בעלי המשנה בעלי התפלות שתקנום כנגד הקרבנות.</p>
<p>פתח ואמר ועשית שלחן עצי שטים וגו' תא הוי מנהגין טבין ושפירין הוו נהגי מארי דסעודתא דמלכא לאחזאה דאינון מבני פתורה דמלכא חד רברבא מבני סעודתא נטיל ידוי בזמנא דייעלון לסעודתא להסב גדול מסב בראש תניינא תחותיה תחות תניינא ואלין אתקריאו ג' מטות לקבל תלת אבהן ולקבל</p>	<p>פתח ואמר ועשית שלחן עצי שטים וגו' בא וראה מנהגים טובים ויפים היו נוהגים בעלי הסעודה של המלך להראות שהם מבני שלחן המלך גדול אחד מבני הסעודה נוטל ידיו בזמן שיכנסו לסעודה להסב הגדול מסב בראש השני תחתיו והשלישי תחת השני ואלה נקראו שלשה מטות כנגד שלשה אבות וכנגד</p>
<p>ערב/א</p>	
<p>כהנים לויים וישראלים מכאן ואילך לית לון סדר אלא כל הקודם זכה</p>	<p>כהנים לויים וישראלים מכאן ואילך אין להם סדר אלא כל הקודם זכה.</p>
<p>תניינא בעל הבית בוצע כדי שיבצע בעין יפה ומשלים ברכתא ולבתר בוצע ואוקמוה</p>	<p>שנית בעל הבית בוצע כדי שיבצע בעין יפה ומשלים הברכה ואחר כך</p>

⁵⁵ ר"ל חכמה מ"מ ימינא נק' אתה ברזא דחכמה שהוא בימינא (יהל אור).

⁵⁶ ר"ל זהו מזה ומזה ב' לוחות ימינא ושמאלא הוי"ה ואדנ"י (יהל אור).

<p>רבנן דמתני' דאין המסובין רשאיין למעום עד שיטעום המברך ולית הבוצע רשאי למעום עד שיכלה אמן מפי המסובין ואם רעותיה לחלק כבוד הרשות בידיה ועוד אוקמוה דאורח מברך בגין דיברך לבעל הבית</p>	<p>בוצע ופרשוה רבותינו של המשנה שאין המסובים רשאים לטעום עד שיטעום המברך ואין הבוצע רשאי לטעם עד שיכלה אמן מפי המסובים ואם רצונו לחלק כבוד הרשות בידו ועוד פרשוה שהשביל מברך בשביל שיברך את בעל הבית.</p>
<p>וארה רוא בעל הבית בוצע דא עמודא דאמצעייתא דאיהו קו האמצעי ובשבת צריך לבצוע משני ככרות⁵⁷ דאינון ה' ה' בעל הבית דא ו' דאמצעייתא⁵⁸ (וכגוונא דא ובג"ד) ובגין דלא⁵⁹ לאתחזאה כרעבתנותא יכיל למבצע בה לכל חד וחד כביצה מאי כביצה⁶⁰ י' וי' אינון נקודין דשמא קדישא אתקרי פרורי בכזית ואלין לקבל טפין דזרע ומאן דמזולזל בהון וזריק לון באתר דלא אצטריך עניותא קא רדיף אבתריה ואזיל נע ונד הה"ד נודד הוא ללחם איה ולית לחם אלא תורה והוא צווח איה מאן דמרחם עליה ולא ישכח ופרורים בכזית אינון בעדיק דאיהו כתיש כתישו מאינון זיתים ואורח מברך וארה צדיקים⁶¹ כאור נגה ברכות לראש צדיק חי עלמין ובג"ד אורח מברך</p>	<p>ודרך סוד בעל הבית בוצע זה העמוד האמצעי שהוא קו האמצעי ובשבת צריך לבצוע משתי ככרות שהן ה' ה' בעל הבית זה ו' של האמצע (ובצורה זו ומשום זה) וכדי שלא יראה כרעבתנות יכול לבצוע בה לכל אחד ואחד כביצה מה זה כביצה י' וי' והן הנקודות של השם הקדוש נקראים פרורים שבכזית ואלו כנגד טפות הזרע ומי שמזלזל בהן וזורק במקום שלא צריך העניות רודפת אחריו והולך נע ונד זהו שכתוב נודד הוא ללחם איה ואין לחם אלא תורה והוא צווח איה מי שמרחם עליו ולא מוצא. ופרורים בכזית הם בצדיק והוא כותש כתישות מאותם הזיתים והשביל מברך וארח צדיקים כאור נוגה ברכות לראש צדיק חי העולמים ולכן השביל מברך.</p>
<p>אדהכי הא בוצינא קדישא אתא לגביה ואמר רעיא מהימנא יומא חד אזילנא אנא וחברייא לאכסניא חדא והוה תמן ינוקא חדא קם ותקין לן מנרתא ופתורא איהו מגרמיה כאילו הוה מעשרין שנין ולא הוה אלא מבן חמש שנין ותקין פתורא מכל מיני מאכל ומשתה אמר הא אוקמוה רבנן דבעל</p>	<p>בין כך הרי בא אליו הנר הקדוש ואמר רועה הנאמן יום אחד הלכתי אני והחברים לאכסניה אחת והיה שם תינוק אחד קם והתקין לנו מנורה ושלחן הוא מעצמו כאלו היה מעשרים שנה ולא היה אלא מבן חמש שנים והתקין שלחן מכל מיני מאכל ומשתה אמר הרי פרשוה רבותינו שבעל הבית</p>

⁵⁷ אין זה חולק על מ"ש בתיקונים פ"ז א' רצה) שמצוה הנבחרת היא לסדר י"ב ככרות וכנזכר אצלנו בכתבי מרן זלה"ה רצו), כי גם כשהם י"ב לוקחים שנים מהם בידיהם ובוצעים עליהם וז"ש דאינון רמיזין, כי הלוחות ארכן ששה רצז), וסודם נ"ה צרח) (שמות כז, י) ווי העמודים, וידוע רצט) שהתורה נקראת לחם, ולכן הככרות רומזות לשני לוחות שהם נ"ה דאי' כמ"ש הרב זלה"ה ש). ונלע"ד שה"ס נ"ה דאי' הנמשכים ליסודה כאמור בספר אדם ישר שא), וידוע שב) שבתוכם נ"ה דאבא, דהיינו התורה החקוקה בלוחות. ולכן אמר דאתייהבו בשבת, רוצה לומר שלמשה שה"ס שג) פק"ד קס"א, או"א, ניתנו בשבת בהיותו למעלה. וזהו שאנו אומרים בתפילת שבת ושני לוחות אבנים הוריד בידו, מפני שאז ניתנו לו והיה מעותד להורידם לישראל. ואומרו זוגות, בלשון רבים והם לא היו אלא זוג אחד, נראה דסבירא ליה כרשב"י במסכת שקלים דירושלמי דש), שבכל לוח היו שני פעמים עשרת הדברות, כמש"ה (שמות לב, טו) כתובים משני עבריהם, שבזה היו בסוד פנים בלי אחר, וכנגד זה היה משה (שמות כד, יח) בהר ארבעים יום. דביומא תליתאה וכו', פי' שהיו זוגות על שם ב' פעמים טו"ב, שביום השלישי שבו ירדו הלוחות למטה, וב' פעמים אלו ה"ס ב' יסודות דאו"א שמתגלים בת"ת דזעיר שה), שהוא יום ג' שו), וכבר אמרנו ששני הלוחות סודם בנ"ה דאו"א הנמשכים ליסודות שלהם (רמ"ז).

⁵⁸ בין ב' הה"ן (יהל אור).

⁵⁹ ר"ל שלא לחלק חתיכות גדולות (יהל אור).

⁶⁰ צ"ל כזית וכביצה (יהל אור).

⁶¹ ראייה דצדיק נק' ארח, וברכות כו', זהו ארח מברך (יהל אור).

<p>הבית בוצע ואורה מברך אבל צעיר אני לימים ואתם ישישים על כן זחלתי ואירא מחוות דעי אתכם עד דאטול רשות מכם א"ל אימא ברי מלאכא דיי</p>	<p>בוצע ושביל מברך אבל צעיר אני לימים ואתם ישישים על כן זחלתי ואירא מחוות דעי אתכם עד שאטול רשות מכם אמרתי לו אמר בני מלאך ה'.</p>
<p>אמר לן אתון בעיתון לחם תפנוקי בלא קרבא או לחם בקרבא דהכי אוקמוה רבנן דמתני' שעת אכילה שעת מלחמה ואי בעיתו למהוי קרבא עליה לית חד אכיל אלא מאן דנצח קרבא איהו אכיל ובוצע לכלהו א"ל חברייא ברי אנת זעיר ועדיין לא ידעת איך מגיחי גברין רברבין בחרבא בנענוע דחרבא ברומחא בקשתא בגירין דקשתא בקירטא באבנין דקירטא⁶²</p>	<p>אמר לנו אתם רציתם לחם תפנוקים בלי קרב או לחם עם קרב שכך פרשוה רבותינו של המשנה שעת אכילה שעת מלחמה ואם רציתם שיהיה עליו קרב אין אחד אוכל אלא מי שינצח בקרב הוא אוכל ובוצע לכלם אמרו לו החברים בני אתה קטן ועדיין לא ידעתי איך נלחמים גיבורים גדולים בחרב בנענוע החרב ברומח בקשת בחיצי הקשת במקלע ובאבני מקלע.</p>
<p>א"ל אל יתהלל חוגר כמפתח דהא ודאי בק"ש אוקמוה כל הקורא ק"ש על מטתו כאילו אוהו חרב פיפיות דכתיב רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם ונענועא דחרבא צריך לנענע ליה לשית סטרין כמה דאוקמוה כדי שתמליכוהו על השמים ועל הארץ ועל ד' רוחות העולם ודא ו' גוף החרב י' ראש החרב ה"ה תרי פיות נרתקא דחרבא אדני⁶³</p>	<p>אמר להם אל יתהלל חוגר כמפתח שהרי ודאי בקריאת שמע פרשוה כל הקורא קריאת שמע על מטתו כאלו אוהז חרב פיפיות שכתוב רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם ונענוע החרב צריך לנענעה לששה צדדים כמו שבארוה כדי שתמליכוהו על השמים ועל הארץ ועל ארבע רוחות העולם וזו ו' גוף החרב י' ראש החרב ה"ה שתי פיפיות נרתיק החרב אדני.</p>
<p>רומחא רמ"ח בק"ש עם שית תיבין דיחודא הא רומ"ח מג"ן עם חרבא מיכאל גבריאל נוריאל שמשין דג' אבהן קשת דזריק חצים וכל זרע דאינו יורה כחץ אינו מוליד קירטא דא ק"ש ה' אבנין דקירטא (דברים ו ד) שמע ישראל יי' אלהינו יי' לקבלייהו ויקח דוד חמשה חלוקי אבנים מן הנחל וכד שוי להון בקירטא דאיהי שפה⁶⁴ ואיהי שכניתא אתעבידו חד כלהו ה' וקטיל לפלשתא</p>	<p>רומח רמ"ח בקריאת שמע עם שש תבות היחוד הרי רומ"ח מג"ן עם חרב מיכאל גבריאל נוריאל השמשים של שלשת האבות קשת שיורה חצים וכל זרע שאינו יורה כחץ אינו מוליד מקלע זה קריאת שמע חמשה אבני מקלע שמע ישראל ה' אלהינו ה' כנגדם ויקח דוד חמשה חלקי אבנים מן הנחל וכששם אותם במקלע שהיא שפה והיא שכינה נעשו אחד כל החמשה והרג את הפלשתי.</p>
<p>ועד כען זריקנא האי אבנא לסמאל דאיהו אבן מצור והרסנא מצור דיליה ואשפלנא ליה לתתא ובג"ד אמינא לכוון אל יתהלל חוגר כמפתח כען יתברר לכוון דאנא ידענא איך מגיחין גברין רברבין בסייפין ברומחא</p>	<p>ועד עכשיו זרקתי אבן זו לסמאל שהוא אבן מצור והרסתי את המצור שלו והשפלתיו למטה ולכן אמרתי לכם אל יתהלל חוגר כמפתח כעת יתברר לכם שאני יודע איך נלחמים גברים גדולים בחרבות ברומח בקשת במקלע</p>

⁶² הנה קבוץ ה"ג ביסוד הנוקבא גורם סתימת האור שבחיצונים מליקח אורות המלכות להם להתלבש בהם ואלו האורות שהיו באים לה מלמעלה מבינה ה"ג סותמם שלא יכנסו במקדש לשיתגבר הדעת שלהם באורות שלקחו מן הקדושה ודוד לקח ה"ג מהנחל העליון שהיא הבינה וקבצם יחד והכה במצח של גולית ששם דעת שלו והוציא האורות שהיו בו שלקחם מן הקדושה ואז מת באבן שהכה בו (זהר הרקיע).

⁶³ פי' שגילוי הדינים בהיכלות בלבושי המלכ' ששם הנק' אדני' ושרשה באצילות הנקרא ה' של השם כנז' אצלינו בכוונת אדני' שפתי תפתח וגו' (זהר הרקיע).

⁶⁴ גי' שכינה (יהל אור).

<p>בקשתא בקירטא תוהנא ולא יכילנא למללא קמיה א"ל רבנן כען נחזי מאן יהא מרווח נהמא⁶⁵ דאיהו להם המוציא</p>	<p>תמהנו ולא יכלנו לדבר לפניו אמרו לו חכמים כעת נראה מי יהיה מרויח את הלחם שהוא לחם המוציא.</p>
<p>פתח ואמר והיה באכלכם⁶⁶ מלחם הארץ תרימו תרומה ליי' במאי אתרימת שכינתא דאיהי ה' דהמוציא דאוקימו עלה מארי מתני' כל הבוצע צריך לדקדק בה' אלא ודאי הא אוקמוה רבנן דמתני' מוין ותבן⁶⁷ פטורין המעשר וכד היא במוין ותבן איהי בבית אסורין ולית לה רשו לארמא לגבי מ⁶⁸ למעבד עמה מ"ה והאי איהו⁶⁹ תרומה⁷⁰ תור"ה דאיהי ה' חומשי תורה דבה ויהי משה בהר ארבעים יום⁷¹ וגו' (שמות כד יח)</p>	<p>פתח ואמר והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה לה' במה נתרמת שכינה שהיא ה' של המוציא שבארו עליה בעלי המשנה כל הבוצע צריך לדקדק בה"א אלא ודאי הרי פרשוה רבותינו של המשנה מוין ותבן פטורים מן המעשר וכשהיא במוין ותבן היא בבית האסורים ואין לה רשות להרים למ' לעשות עמה מ"ה וזוהי תרומה תור"ה שהיא חמשה חומשי תורה שבה ויהי משה בהר ארבעים יום וגו'.</p>
<p>ובמוין ותבן דחטה⁷² עליה אוקמוה רבנן אילן שאכל אדם הראשון חטה הוה קריב חטא דאיהו מוין ותבן לאת ה' ואסתליק מניה י⁷³</p>	<p>ובמוין ותבן של חטה עליה בארו רבותינו אילן שאכל אדם הראשון חטה היה קרב ח"ט שהוא מוין ותבן לאות ה' והסתלקה ממנו י' שהוא עשור שלה</p>

⁶⁵ היינו לעשות בירור ולהוציא לחם קדוש ראוי לאכילה (רמ,ז).

⁶⁶ מדקדק שאם הפסוק לא בא אלא לפשוטו שירימו החלה אין הפסוק מדוייק, שהרי החלה היא קודמת להנטל קודם האכילה והפסוק אומר באכלכם מלחם הארץ, אלא ודאי רומז לתרומה המורמת בזמן האכילה שמברכים רכז) המוציא לחם מן הארץ, וזהו רמז מלחם הארץ. ולכן אמר במאי אתרימת, ירצה שהפסוק רומז להרמת השכינה מתוך הקל' שהיא רמוזה בה' דהמוציא, והוא אחד מסודות התרומה, תרום ה', ובאיזה כח תרום, שהרי אמרו רז"ל רכח) לדקדק בה', והכוונה שבכוונת דקדוק ה', תרום ה' (רמ,ז).

⁶⁷ הם קליפות יצירה ועשייה דכר ונוק' דקל' נוגה שבעוה"ר יונקים מלבנת הספיר כנזכר באדם ישר רל). ואז מלכות האצילות גולה לבריאה וזנה את החיצונים זר"ן דנוגה. איהי בבית האסורים, כי גם אור אי' המקנן בבריאה רלא), נסתר ואינו נותן חיות (נ"א חירות) למלכות להתעלות (רמ,ז)..
⁶⁸ סוד תנה"י דזעיר מאירים בה [להאיר ו] להרים ראשה בחב"ד דילה ואז היא נבנית וגדלה, ובכח העלתה מ"ן נתקן גם יעקב שכנגד תנה"י הנזכר, ואז הוא מ"ה הפשוט, העיקר הוא הו"ה והמילוי גי' חו"ה, וזהו תרומה, תר"ו מ"ה. אי נמי על דרך תרי מ"ה, פי' שני אותיות מ"ה. אי נמי תרימו תרומה, שני תרומות, תרום ו' תרום ד' (רמ,ז).

⁶⁹ רוצה לרמוז הפרטות את הזכר, והוא ה' חומשי תורה, גגתנ"ה כנזכר בסה"כ בסוד משנה תורה דהושענא רבא (רמ,ז).

⁷⁰ ר"ל תורה מ"ם, בארבעים יום, תורה ה', הרי מ"ה כמש"ל (יהל אור).

⁷¹ ה"ס מוחין דיליה חו"ב חו"ג. והרי שבמלת תרומה נרמזו זר"ן, שהרי כשהם בגלות נאמר עליו (ישעיה נב, יד) משחת מאיש מראהו, ובפרט יעקב שגם הוא יורד למטה כנזכר בסוד עוזר דלים (רמ"ז).

⁷² השתא מפרש מ"ש שבמוין ותבן היא בבית האסורים, שידוע רלד) שעיקר עץ הדעת טוב ורע הוא ביצירה ועשייה, וה"ס ח"ט, ח' רע ט' טוב כנזכר באותיות דרב המנונא רלה), ואדה"ר העלם עד הה' שה"ס לבנת הספיר, וינקו משם מאור המלכות שגלתה ונתפשטה בכל הבריאה (רמ"ז).

⁷³ נלע"ד שרומז לסוד הנזכר בספר הגלגולים ח"א רלו) במאמר רז"ל רלז) שאדה"ר היה חלתו של עולם, ושייך שפיר בענייננו בסוד החלה. והדבר בקיצור הוא שבחטא אדה"ר נסתלקו ממנו נר"ן דאצילות, ונר"ן דבי"ע נפגמו ונפלו לקל' ונשאר בבחינת ק' רלזו) דהיינו שכל הפרצופים שהם מחו"ב ומזר"ן דבריאה עד המלכות דעשייה כולם נפלו לחיצונים. וידוע שכל ספירה כלולה מעשר, וכולם נפלו רק בחינת הכתרים, פי' י' כתרים מי' ספירות דפרצוף זעיר דבריאה וכן ממלכות דבריאה וכו', שהם ק' כתרים הנקראים חלתו של עולם, ועיי"ש. האמנם באלו הכתרים לא נשאר אור כי אם אור השייך למלכות, ובודאי דאינו נחשב לכלום לגבי אור עצמי שבכתר השייך לו בבחינת עצמו. וז"ש ואסתליק מיניה י', פי' מיניה מאדה"ר נתעלה (נ"א נתעלם) ממנו י', דהיינו עשור דילה, דהיינו אור המלכות שהוא עישור שלה השייך לה בהתבחנה כשהיא בעלת י' ספירות. אי נמי [דווקא] עישור של הה' (רמ"ז).

<p>דאיהו עשור דילה ובג"ד כד איהו במוץ ותבן (שלה) דאינון לקבל ערלה ופריעה⁷⁴ פטור מן המעשר ולית רשו לאת י' לחברא באת ה'⁷⁵ דאינון איש ואשה⁷⁶ ובנין דא כל הבוצע צריך</p>	<p>ולכן כשהוא במוץ ותבן (שלה) שהם כנגד ערלה ופריעה פטור מן המעשר ואין רשות לאות י' לחבר באות ה' שהם איש ואשה ולכן כל הבוצע צריך</p>
<p>רעב/ב לדקדק בה⁷⁷ וצריך למבצע מאתר דבשולו יפה בנין דבשול איהו גמר פרי⁷⁸ ודא ו'</p>	<p>לדקדק בה וצריך לבצוע מהמקום שבשולו יפה משום שבשול הוא גמר הפרי וזה ו'.</p>
<p>ועשרה דברים צריך אדם למעבד בסעודה חד נטילת ידים תניינא לתקנא שתי ככרות לשבת תליתאה למיכל תלת סעודתין ולאוספה מחול על הקדש רביעאה לאנהרא פתורא בשרגא כמה דאוקמוה שלחן בצפון ומנורה בדרום וצריך הסבה כמה דאוקמוה הסבו אחד מברך לכלם</p>	<p>ועשרה דברים צריך אדם לעשות בסעודה אחד נטילת ידים שני לתקן שתי ככרות לשבת שלישי לאכול שלש סעודות ולהוסיף מחול על הקודש רביעי להאיר את השלחן בנר כמו שבארוה שלחן בצפון ומנורה בדרום וצריך הסבה כמו שבארוה הסבו אחד מברך לכלם.</p>
<p>ובשבת בכל מלוי צריך לאתוספא מחול על הקדש בין במאכליו ומשתיו בין בלבושיו בין בהסבתיה דצריך לתקנא ליה מסבה שפירא בכמה כרים וכסתות מרקמן מכל דאית בביתיה כמאן דתקין חופה לכלה דשבתא איהי מלכתא ואיהי כלה ובנין דא הוו נפקי מארי מתניתין ע"ש לאקדמותי לארחא והוו אמרי באי כלה באי כלה וצריכין לאתערא שירה וחדוה לפתורה לגבה</p>	<p>ובשבת בכל דבריו צריך להוסיף מחול על קודש בין במאכליו ומשקיו בין בלבושיו בין בהסבתו שצריך להתקין לו מסיבה יפה בכמה כרים וכסתות מרוקמים מכל שיש בביתו כמו שמתקין חופה לכלה ששבת היא מלכה והיא כלה ולכן היו יוצאים בעלי המשנה ערב שבת לקדם את האורחת והיו אומרים בואי כלה בואי כלה וצריכים לעורר שירה ושמחה לשלחן אליה.</p>
<p>ולא עוד אלא דאית רזא אחרא כגוונא דצריך לקבלא גבירתה בכמה נהורין דשרגין בשבת ובכמה ענוגין ולבושין שפירין וביתא מתקנא בכמה מאני דתקונא בהסבה יפה לכל חד וחד ובהאי חדוה ותקונא גרמין דאשתארת שפחה בישא בחשוכא ברעבון בבכיה בהספד בלבושין אוכמין כארמלתא דאי מלאה זו הרבה זו</p>	<p>ולא עוד אלא שיש סוד אחר כראוי לקבל את גברתה בכמה אורות של נרות שבת ובכמה ענוגים ולבושים יפים ובית מתוקן בכמה כלים של תקון בהסבה יפה לכל אחד ואחד ובזאת השמחה והתקון גורמים שנשארת שפחה רעה בחושך ברעבון בבכיה בהספד בלבושים שחורים כאלמנה שאם מלאה זו חרבה זו.</p>
<p>יצר טוב מטרוניתא קדישא מלכות הקדש</p>	<p>יצר טוב מלכה קדושה מלכות הקדש</p>

⁷⁴ סוד שתי קליפות דיצירה ועשיה היונקות מלבנת הספיר שהם ה' כנ"ל, ולבנת הספיר סוד ח"ש מ"ל ועיין בספר אדם ישר רלח). וז"ש ח"ט, שהוא בשני צנורות היסוד כדאיתא באותיות דרב המנונא רלט), ואלו נפגמו בערלה ופריעה. ולית רשו לאת י' לחברא (רמ, ז).

⁷⁵ נראה שהוא אצילות עם בריאה, כי לכן פרחה זיהרא דאצילות (רמ"ז).
⁷⁶ י"ה שבשם (יהל אור).

⁷⁷ כי בבטיית הה' בכח, מרים ה' אחרונה שהיא מלכות דאצילות שירדה למקום ראשונה דהיינו הבריאה, ולכן צריך שידקדק בביטוי ה' זו כאילו הן שני ההי"ן על דרך שכתוב בסה"כ רמ). וצריך למבצע וכו', שבעל הבית הוא הזעיר כנז"ל (רמ, ז).

⁷⁸ הוא כחו שהשפיע בלחם שה"ס המלכות, כי נתחבר ה"א בוא"ו, וה"א פעמים וא"ו גי' לח"ם, ונפרד המוץ והתבן ונתקנו יצירה ועשיה (רמ"ז).

<p>דנחתא בשבת כלילא מעשר ספירן מעטרא בשבע שמהן שאינן נמחקין בכמה מרכבות דחיוון ובכמה חיילין ומשריין ומלכא נפיק לקבלא בכמה משריין ואשתארת יצר הרע שפחה בישא בחשוכא כארמלתא בלא בעלה בלא מרכבות</p>	<p>שיורדת בשבת כלולה מעשר ספירות מעטרה בשבעה שמות שאינם נמחקים בכמה מרכבות של חיות ובכמה חיילות ומחנות והמלך יוצא לקבלה בכמה מחנות ונשאר יצר הרע השפחה הרעה בחושך כאלמנה בלי בעלה בלי מרכבות.</p>
<p>ואלין דאתמר עלייהו למזבחין ולמקטרין למלכת השמים ולמזלות אשר לא צויתי הוא פולחנא דשפחה בישא דשלמי בערבי שבתות וערבי לילי רביעיות מה הוון אלין עבדין הוון נטלין לבושיין אוכמיין וחשכאן נהורין ועבדין הספדא בלילי שבתות כדי לאשתתפא בהדה כמה דאיהי שריא כי גם זה לעומת זה עשה האלהים</p>	<p>ואלה שנאמר עליהם למזבחים ולמקטרים למלאכת השמים ולמזלות אשר לא צויתי היא עבודה של השפחה הרעה ששולטת בערבי שבתות וערבי לילות רביעי מה היו עושים אלה היו לוקחים לבושים שחורים ומחשיכים את האורות ועושים הספד בלילי שבתות להשתתף עמה כמו שהיא שרויה כי גם זה לעמת זה עשה האלהים.</p>
<p>בתר דחאבו ישראל ואתחרב בי מקדשא אתמר בשכינתא אימא קדישא (איכה א א) איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה ומכבין בליל תשעה באב נהורין ושרגיין ועבדין הספד ויתבין כאבלים לאשתתפא בדוחקא דשכינתא בגין דאינון גרמו לה כל ההוא תבירו חמשה כוס דויכלו שתיתאה למהוי על פתורא מלי דאורייתא שביעאה לארכאה על פתורא בגין דעניי ייתון על פתוריה</p>	<p>אחר שחטאו ישראל ונחרב בית המקדש נאמר בשכינה האם הקדושה איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה ומכבים בליל תשעה באב אורות ונרות ועושים הספד ויושבים כמו אבלים להשתתף בצער השכינה משום שהם גרמו לה כל אותו השבר. חמישי כוס של ויכלו ששי להיות על השלחן דברי תורה שביעי להארץ על השלחן כדי שעניים יבאו על שלחנו</p>
<p>תמינאה נטילת ידיים במים אחרונים תשיעאה ברכת המזון עשיראה כוס דברכה וצריך לאחזרא עלייהו ולתקנא לון ברזא קדישא דאיהי כלולה מעשר ספיראן ואיהו פתורא דקב"ה מסטרא דגבורה ובגין כך אוקמוה רבנן שלחן בצפון</p>	<p>שמיני נטילת ידיים במים אחרונים תשיעי ברכת המזון עשירי כוס של ברכה וצריך לחזר עליהם ולתקנם בסוד קדוש שהיא כלולה מעשר ספירות והוא השלחן של הקדוש ברוך הוא מצד הגבורה ולכן פרשוה רבותינו שלחן בצפון.</p>
<p>חד נטילת ידיים דהכי אוקמוה רבנן דמתניתין ידיים מזוהמות⁷⁹ פסולות לברכה</p>	<p>אחד נטילת ידיים שבארוה רבותינו של המשנה כך ידיים מזהמות פסולות</p>

⁷⁹ ידוע שהחיצונים נאחזים לא מבעיא ברגלים אלא אפילו בידיים, וכמ"ש באוצרות חיים (רמג), שעיקר אחיזתם הוא בקצוות שהם האצבעות, וגם מפני שיש שם בקיעות שמהן יוצא הבל דק, והראיה מן (בראשית מט, כד) ויפוזו זרועי ידיו. ולכן יש שם הצפרנים שמה שעודף על בשר האצבעות, הוא כעין עדיפות הערלה. ומכאן מוסר גדול למגדלי הצפרנים, כי אם דוקא של גודל לחתוך הפריעה. והטעם שיש לקלי' אחיזה ושאותה הבקיעה שם, הוא מפני שהיצירה היא בסוד חג"ת (כנודע רמז), שה"ס הידים רמה), ושם הוא סוד עץ הדעת טוב ורע, שהם ב' טט"ו של מט"ט ט'הור ט'מא, ושם ה"ס המשנה כמבואר אצלנו רמו). ולכן בדבר זה אמרו רבנן דמתניתין וכו', מלבד שאוכל"ל גי' א"ל הו"ה, דהיינו ביצירה, ועל כן כשהסיח דעתו מן הידים רמז), הן בחזקת מזוהמות ופסולות לברכה פן יוסיף חלילה בטומאה. ונתן הטעם למה דוקא הידים ולא שאר איברים, ואמר בגין דאינון שניות לטומאה, והוא כדאיתא בתחילת סה"כ רמט) שד' מדרגות הטומאה הן בבחינת ד' עולמות מלמטה למעלה. העשיה ראשון לטומאה והיצירה שני וכו', וידוע שביצירה כתוב (תהלים יב, ט) סביב רשעים יתהלכון, וגם ידוע רנ) שיש ג' כלים פת"ח, והטומאה נדבקת (נ"א נכנסת) בחיצון שה"ס העשיה, ואז היצירה שבחינתה כלי תיכון היא שניה לטומאה, והתיקון שלהם הוא המים סתם מ"ד ומ"ן חו"ג, כנזכר במ"א (נ"א בא"ח), שמלוי מ"ם הוא מ"ם,

<p>בגין דאינון שניות לטומאה⁸⁰ דאיהו אב הטומאה דאיהו ראשון⁸¹ כד אינון מסאבות וכד אינון טהורות אינון שניות לברכה דברכה לא שריא⁸² אלא על טהרה כהנא דאיהו⁸³ איש טהור איש חסד שריא עליה ברכתא הה"ד (תהלים קלג ב) כשמן הטוב על הראש וגו' ובגין דא דבר⁸⁴ אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל וגו' ואוקמוה כל כהן המברך⁸⁵ מתברך ושאינו</p>	<p>לברכה משום שהן שניות לטומאה שהוא אב הטומאה שהוא ראשון כשהן טמאות וכשהן טהורות הן שניות לברכה שהברכה לא שורה אלא על טהרה הכהן שהוא איש טהור איש חסד שורה עליו ברכה זהו שכתוב כשמן הטוב על הראש וגו' ולכן דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל וגו' ופרשוה כל כהן המברך מתברך ושאינו מברך אין מתברך ופרשוה בעלי המשנה כל ברכה</p>
--	---

ולכן תמצא פעם מ"י ופעם מימי, כי מי לבחינת אחת, (במדבר ה, יח) מי המרים, (שם כ, יג) מי מריבה, דהיינו גבורות לבד. [בגליון. נלע"ד שז"ס שמים המרים או מים סרוחים או מים מלוחים הם פסולים לנטילת ידים רנא), מפני שסוד מ"ם הוא ט' יודין של עסמ"ב שהם רחמים, ושהם צריכין להעביר הזוהמא שהם דינין כנ"ל, ומי המרים ומי הסרוחים ומי מלוחים הם מרמזים על הדין, וא"כ ימצא מין הדין את מינו וניעור, על כן הם פסולים לנטילת ידים, ודוק.]. וסוד כפל זה של שני מיני מים מושרש בשורש המים שהם ט' יודין, וכל יו"ד גם הוא תוכו כברו, ואמנם ידוע (רנב) שצריך לערות שתי פעמים, ומים הראשונים הם טמאים והשניים טהורים כמ"ש במסכת ידים פ"ב משנה ב', נטל את הראשונים למקום אחד ואת השניים למקום אחר ונפל ככר וכו'. והענין כי הראשונים הם מכח המילוי שהוא גבורות הדוחות את הטומאה למטה ונותנות לה חיותה משם, אבל כשנותן המים השניים שהם חסדים, אז ממשיכים הברכה בפנימיות מן הבריאה וגם מאור האצילות, ואז היצירה שהיא האמצעית, וששם בחינת הידים אינון שניות לברכה. וכל סוד זה נרמז במלת נטילה, שר"ל לקיחה והגבהה, ופירוש לקיחה שנוטל ולוקח את הידים מן הטומאה, ואחר כך מגביה מעלתן לקבל כח משל מעלה (רמ"ז).

⁸⁰ הידים חג"ת סוד יצירה, וכשמתחבר לו העשיה (נ"א ה' עשיה) ששם אב הטומאה, ואז ה"ס ינד הא' [מילוי דמילוי ו"ה, אבל הפעם הב' סודה מילוי דמילוי ו"ה וסודה גי' ברכ"ה, דהיינו ו"ה פעמים ו"ה רכ"ה ועם כוללות יצירה ועשיה שנתקנים אז הוא ברכ"ה. דאיהו ראשון כד וכו', ירצה שכאשר יש אחיזה לטומאה שהיא מן העשיה ביצירה, אז הטומאה נקראת ראשון, שמורה שיש שני, אבל כשנפרדת למטה ואין לה כח להוליד ולד אז היא לבדה ואין לה הצטרפות עם אחר. יד דברכה, גם שלמטה, פי' ג' ידות בבחינת ההיות. גם יש לפרשו בסוד (ו, ד) ה' אלקינו ה', וחלופם (וכו') כידוע. רמיזין וכו', מזל"ן דצ"ל בא"ד א"ד א"ד וה"ס ג שמות אדנות שבפסוק (דניאל ט, יט) אדני שמעה וגו', שיש לדרשם בחב"ד דנוק', כנגד ג' היות דברכת כהנים שהם בחב"ד זעיר רמח). ואפשר נמי לומר שג' אדני הם של ג' היות עצמן, שכל הו"ה נשמרה בשם א"ד, וזהו ממש היכל ה'. (רמ"ז).

⁸¹ ר"ל האב הטומאה הוא ראשון, שהוא טומאה ראשונה שחל על הידים, וידים המקבלות טומאה הן שניות. וכן בברכה המברך מתברך, שהוא מתברך קודם, ועליו שריא, הרי הוא שניות לברכה (יהל אור).

⁸² ירמוז שאין הברכה שורה על המים הראשונים אלא על השניים שכבר נתבררו הסיגים וירדו למטה. ומכאן נלע"ד לומר שמי שאין לו אלא שיעור רביעית ונוטל שני פעמים, שישפיל הידים בפעם הראשונה ויגביה אותם בשניה, אבל כשמשליך כל הרביעית דמן הדין דיו בפעם אחת, היינו משום דרביעית רומז לשם ע"ב שהוא שם הרביעי מלמטה למעלה ושיש בו ד' יודין והיינו רביעית. וזהו לפי הדין הפשוט אבל מדברי הרב זלה"ה רנד) נראה דאין חילוק בין מים רבים למעטים, שתמיד צריך לשפוך שני פעמים לכוין בב' י"ד (רמ"ז).

⁸³ ירצה שהכהן יש בו מעלה יתירה שאין בו שום אחיזה לקלי', שהרי נצטווה לקדש ידיו ורגליו דהיינו יצירה עשיה, ואם כן הוא איש טהור, בלי שום סיג, ואיש חסד, מבחינת מדתו, לכך בו ביחוד שורה הברכה הפנימית שעליה נאמר כשמן הטוב על הראש, שה"ס אור חכמה סתימאה באור כתרא עלאה וכמו שפירשתי בפרשת אמור פ"ט א' רנה), ועל השמן נאמר (תהלים קט, יח) וכשמן בעצמותיו, שהוא היותר פנימי שבאדם דהיינו המוח (רמ"ז).

⁸⁴ פי' לכך נבחר להיות אמצעי לשפע העליון בנשיאות (נ"א בפשיטות) ידיו, מעין נטילת ידים, ומגביהן כנגד ראשו רנו), להמשיך האור מן הראש. ולסוד זה כתבו הקדמונים שמלת תברכו"ו בצירוף בכתרו"ו רנז), רמז שמוריד האור מן הכתר עד המלכות הנקראת כ"ה רנח), שכשהברכה בה היא חלה על ישראל המושרשים שמה (רמ"ז).

⁸⁵ ירצה שלא תאמר שהוא כצנור שהמים עוברים בו ולא נשארים שם, ושכן הכהן יתברך בכלל ישראל, שאינו כך אלא יש להם מנה יפה מיוחדת אליו בפני עצמו מחלק האור המושפע למלכות לה לעצמה. וז"ש (שם כז) ואני אברכם, פי' משלי. ושאינו מברך וכו', ר"ל שאין לו אפילו מחלק הכללות המושפע לישראל, מפני שמעלתו גדולה משלהם ומעלים בקדש ואין מורידים. ובמ"ש מובן מ"ש רז"ל רס) מי מברך את ישראל, הכהנים, כלומר שאעפ"י שישראל מעולים, מכל מקום

<p>מברך אין מתברך ואוקמוה מארי מתניתין כל ברכה שאין בה אזכרה ומלכות לאו שמיה ברכה מלכות אדנ⁸⁶</p>	<p>שאינ בה אזכרה ומלכות אין שמה ברכה מלכות אדני.</p>
<p>ועוד נטילת ידים צריך ליטול לון עד פרקא הגזרו עליה י"ד פרקין בההוא שעתא שריא יד יי עליה ואיהי יד דברכה מסטרא דחסד⁸⁷ דביה חכמה ביד ימיניה ואיהי יד דקדושה מסטרא דגבורה ושרייא בדינא (נ"א בידא דשמאלא) ואיהי יד דיהודא מסטרא דת"ת⁸⁸ דשריא בי"ד פרקין דגופא דאינון שנים עשר פרקין בתרין דרועין ותרין שוקין ותרין בגופא וברית</p>	<p>ועוד נטילת ידים צריך ליטול אותן עד הפרק שגזרו עליו י"ד פרקים באותה שעה שורה עליו יד ה' והיא יד של ברכה מצד החסד שבו חכמה ביד ימינו והיא יד של קדושה מצד הגבורה ושרויה בדין (ביד שמאל) והיא יד היחוד מצד התפארת ששורה בי"ד פרקי הגוף שהם שנים עשר פרקים בשתי זרועות ושתי שוקים ושנים בגוף וברית.</p>
<p>ותלת זמנין י"ד איהו מ"ב יי"י מן י"ד י"ד רמוז יב"רכך י"אר יש"א מן יי"י ד' ד' ד' ד' מי"ד י"ד י"ד אינון רמיון באדנ"י אדנ"י ואמר הנביא עליהו היכל יי⁸⁹ היכל יי היכל יי המה והאי נטילא ביד דאתתקנת</p>	<p>ושלש פעמים ארבעה עשר הוא ארבעים ושנים יי"י מי"ד י"ד י"ד רמוז י"ברכך י"אר י"שא מהו"ה הו"ה הו"ה ד' ד' ד' מי"ד י"ד הם רמוזים באדנ"י אדנ"י אדנ"י ואמר הנביא עליהם היכל ה' היכל ה' היכל ה' המה והנטילה הזו ביד שהתקנה.</p>
<p>וכל ספר מג' אנפי חיון דאינון יי יי יי ומתלת גרפי חיון דאינון ד' ד' ד' כלהו צריך למהוי מכח</p>	<p>וכל צד משלשת פני החיות שהם יי יי ומשלש כנפי החיות שהן ד' ד' ד' כולם צריך להיות מכח</p>
<p>רעג/א</p>	
<p>אדם⁹⁰ ואיהו יו"ד⁹¹ ה"א וא"ו ה"א כח דיליה יו"ד וא"ו דל"ת ה"א אל"ף וא"ו אל"ף וא"ו ה"א אל"ף ומטרוניתא לא שריא בכח דיליה בפרקין דאצבען עד דאתעבר מנייהו וזהמא שפחה בישא פסולה אנתו דפסול ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין ידים מוזהמות פסולות לברכה</p>	<p>אדם והוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א הכח שלו יו"ד וא"ו דל"ת ה"א אל"ף וא"ו אל"ף וא"ו ה"א אל"ף והמלכה לא שרויה בכח שלו בפרקי האצבעות עד שעוברת מהם הזוהמא השפחה הרעה הפסולה אשת הפסול ולכן פרשוה בעלי המשנה ידים מוזהמות פסולות לברכה.</p>
<p>ואינון מים לדכאה יד דשרייא תמן יד יי יד יי דא מים דאורייתא דעמי הארץ אינון שרץ מה מועיל לון טבילה והשרץ שפחה</p>	<p>והם מים לטהר היד ששורה שם יד יי יד יי זה מים של התורה שעמי הארץ הם שרץ מה מועילה להם טבילה</p>

הכהנים גדולים מהם לברכם. ומי מברך הכהנים, הקב"ה, פי' משלו מאור השכינה שאליו מושפעים כל הברכות ואין ברכה זולתו. ועל כן אמרו רסא) שכל ברכה צריכה הזכרה, שהוא זעיר המשפיע. מלכות אדנ"י, פי' לא בחינת עטרה שנקראת מלכות, וגם לא בבחינת ה' אחרונה שגם היא מלכות אבל עדיין דבוקה בו, אלא בבחינת אדנ"י רסב), שמורה היותה גדולה ומתקנת ומולכת באדנות (רמ"ז).

⁸⁶ ר"ל עם השם הו"ה בחיבורא (יהל אור).

⁸⁷ וכן בפרשת משפטים קטז סע"א (לש"ו).

⁸⁸ סוד יב"ק, יחוד ברכה קדושה, שהם בדעת, כי הדעת שהוא הקו האמצעי שם הוא היחוד, והוא כולל הב' קוין דימין ושמאל שהם ברכה וקדושה, וכמ"ש בפ' משפטים (דף קטז סע"א) ופ' עקב (דף רעב ע"ב) ובכ"מ בזוהר ותיקונים, וע' רע"מ פנחס (דף ריז רע"א) (ביאורים ח"א נה ע"ג).

⁸⁹ ר"ל ג"פ היכל, והיכל בגי' אדנ"י (יהל אור).

⁹⁰ שהוא החיה הד' דכליל כלהון (יהל אור).

⁹¹ גי' אדם. ובו ג"פ י"ד בפשוטו ומלואו, ומלוי מלואו, כמ"ש, כ"ח דמלוי המלוי בב' הידים, וי"ד דשמא מפרש עם פשוטו בגוף כידוע (יהל אור).

<p>בישא בידיהון בגזל דבידיהון בגזל דברכאן גזלן לקב"ה דלא ידעי לברכא ולא ידעי מאי איהי ברכה ומאי איהי זוהמא</p>	<p>והשרץ שפחה רעה בידם בגזל שבידיהם בגזל של הברכות שגוזלים את הקדוש ברוך הוא שלא יודעים לברך ולא יודעים מהי ברכה ומהי זוהמא.</p>
<p>מיד כששמעו מלין אלין חברייא ואנא עמהון לא יכילנא למסבל דישראלים עשרה מלין דברכה ואשתטחנא לגביה ובודאי לית⁹² בר נש דיימא מלין אלין אלא אנת דאנת הוא כגוונא דד' מחיצות דנ"ע דב"ג עאל בהון (נ"א דכר אנת) במחיצת ינוקין ואתעביד תינוק ובמחיצת נערים ואתעביד נער ובמחיצת בחורים ואתעביד בחור ובמחיצת זקנים ואתעביד זקן ובג"כ אתמר עלך ממכון⁹³ שבתו השגיה אל כל יושבי הארץ⁹⁴ ואנת הוא דאתמר עלך בשגם הוא בשר בדרא דדור הפלגה הוית ובכל דרא ודרא בגלגולא כגלגל דמתהפך לכמה גוונין ולא נגלת אלא בדרא דמתייהב ביה אורייתא על ידך</p>	<p>מיד כששמעו החברים דברים אלו ואני עמהם לא יכלתי לסבול שישלים עשרה דברים של ברכה והשתטחתי אצלו ובודאי אין איש שיאמר דברים אלו אלא אתה שאתה הוא כדוגמת ארבע מחיצות של גן עדן שהאדם נכנס בהן (שכאשר אתה) במחיצת התינוקות ונעשה תינוק ובמחיצת נערים ונעשה נער ובמחיצת בחורים ונעשה בחור ובמחיצת זקנים ונעשה זקן ולכך נאמר עליך 'ממכון' שבתו 'השגיה אל כל יושבי הארץ ואתה הוא שנאמר עליך בשגם הוא בשר בדור של דור הפלגה היית ובכל דור ודור בגלגול כגלגל שמתהפך לכמה צבעים ולא נגלית אלא בדור שנתנה בו תורה על ידך.</p>
<p>מיד דאתכנישת מעלמא אנת הוא כשמשא דנהיר בכל דרא ודרא דכר אתכנש שמשא בליליא נהיר בסיהרא ובשתין רבוא ככביא הכי את דאנת נהיר בשתין רבוא בכל דרא ודרא והאי איהו דקא רמוז קהלת דור הולך ודור בא ואוקמוה רבנן אין דור פחות מששים רבוא ועוד אוקמוה הדור שהולך הוא שבא לקיים מה שהיה הוא שיהיה⁹⁵ מכאן ואילך אשלים עשרה דברים דפתורא באתגלייא⁹⁶ אמר רעיא מהימנא בוצינא קדישא זכאה חולקך דקב"ה גלי לך מה דלא גלי לכל נביא וחווה אלא למאן ולמאן</p>	<p>מיד שהתכנסת מהעולם אתה הוא כשמש שמאיר בכל דור ודור שכשמתכנס השמש בלילה הוא מאיר בלבנה ובששים רבוא כוכבים כך אתה שאתה מאיר בששים רבוא בכל דור ודור וזהו שרמז קהלת דור הלך ודור בא ופרשוה רבותינו אין דור פחות מששים רבוא ועוד פרשוה הדור שהולך הוא שבא לקיים מה שהיה הוא שיהיה מכאן ואילך השלם עשרה דברים של השלחן בגלוי אמר רועה הנאמן הנר הקדוש אשרי חלקך שהקדוש ברוך הוא גלה לך מה שלא גלה לכל נביא וחווה ולא למי ולמי.</p>
<p>תניינא למבצע על שני ככרות בשבת דאינון רמיוזין⁹⁷ בתרי לוחי אורייתא דאתייהבו בשבת זוגות דביומא תליתא⁹⁸</p>	<p>שני לבצוע על שתי ככרות בשבת שהן רמוזות בשני לוחות התורה שנתנו בשבת זוגות שביום השלישי ירדו שבו פעמיים טוב ובשבת נתנה שתי נקבות</p>

⁹² שהוא נהיר בכולם ומתעלם בהם כידוע (יהל אור).

⁹³ ר"ת משה. וכן בשגם גי' משה (יהל אור).

⁹⁴ מ'מכון ש'בתו ה'שגיה, ר"ת משה. ואעפ"י שנז"ל שזה הינוקא היה בנו של רב המנונא, כבר נודע רצב) דשופריה דרב המנונא משופריה דמשה רבנו ע"ה הוה (רמ"ז).

⁹⁵ ר"ת משה. וזה שאמר הדור שהולך, רצה לומר בכולם מתפשט משה. וז"ש מה שהיה הוא שיהיה. שהכל הוא (יהל אור).

⁹⁶ שהוא עצמו יפרש כאן בחיבורא דר"מ זה (יהל אור).

⁹⁷

⁹⁸ כמ"ש { שמות יט, טז } ויהי ביום השלישי, שלישי לפרישה (יהל אור).

<p>נחתו דביה תרי זמני טוב ובשבת אתייהיבת⁹⁹ תרין נוקבין לתרין טבין¹⁰⁰ ואע"ג דאוקמוה דשדים ממנן על זוגות¹⁰¹ כמה דאוקמוה שני ביצים שני אגוזים הלכה למשה מסיני שלוחי מצוה אינן נזוקין.</p>	<p>לשני טובים, ואף על גב שבארוה שהשדים ממונים על זוגות כמו שבארוה שתי ביצים שני אגוזים הלכה למשה מסיני שלוחי מצוה אינן נזוקין.</p>
<p>ואי תימא והא תנינן אין מתחילין בשני ואין מסיימין בד' דהיינו בב"ד עם ערב רב דלא הוו שלוחי מצוה דלא אתגיריו לשם שמים ולבתר דאתעברו¹⁰³ מעלמא מני קב"ה לנטלא שני לוחות אבנים כראשונים ואמר וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'</p>	<p>ואם תאמר והרי שנינו אין מתחילין בשני ואין מסיימין ברביעי דהיינו בב' ד' עם ערב רב שלא היו שלוחי מצוה שלא התגיריו לשם שמים ולאחר שעברו מן העולם צוה¹⁰² הקדוש ברוך הוא ליטול שני לוחות אבנים כראשונים ואמר וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלחת וגו'.</p>
<p>ותרין ככרות בשבת רמיון לתרין יודין יאהדונהי דאדנ"י איהי יחידה מבעלה בשית יומין דחול ובשבת נחית לגבה ובגין דא בשבת כל נשמתין ורוחין ונפשין נפקין ונחתון זוגות ואין שטן ואין מזיק שליט ביומא דשבתא ואפילו גיהנם לא שליט ולא אוקיד בשבת ובגין דא לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת ודא אש נוכראה אלא אש דקרבנא אש דקדושה ולית לארכאה בבציעא דלהון דהא אתמר לעילא</p>	<p>ושתי ככרות בשבת רומזות לשני יוד"ם יאהדונה"י שאדני היא יחידה מבעלה בששת ימות החול ובשבת יורד אליה ומשום זה בשבת כל הנשמות והרוחות והנפשות יוצאות ויורדות זוגות ואין שטן ואין מזיק שולט ביום השבת ואפילו גיהנם לא שולט ולא בוער בשבת ומשום זה לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת וזו אש נכריה אלא אש הקרבן אש של קדושה ואין [צורך] להאריך [הלכות] בציעה שלהן שהרי נתבאר למעלה.</p>
<p>תליתאה למיכל שלשה סעודותין בשבת כמה דאוקמוה רבנן דמתניתין דאמר חד מינייהו יהא חלקי עם גומרי שלש סעודות בשבת¹⁰⁴ דאינון שלימו דשבע ברכאן</p>	<p>שלישי לאכול שלש סעודות בשבת כפי שבארוה רבותינו של המשנה שאמר אחד מהם יהא חלקי עם גומרי שלש סעודות בשבת שהן שלמות של שבע</p>

⁹⁹ נראה שרומז למ"ש בהקדמת התיקונים ד"ד ע"א ה' איהי רביעאה לכל תלת, שה"ס שז) כתר רחל הכלול בת"ת זעיר שהוא יום השלישי, וזהו ענין שני מאמרות שביום השלישי. והנה בשבת אז מאירה מדה זו ובסוד ה' אחרונה דאה"ה כנזכר בענין המרגלא שח), ואם כן כשניתנו הלוחות למשה בשבת שט), אז היה כתר רחל מאיר בתוקפו, וכשהורידן ביום השלישי, שהמאמר השני שבו הוא כתר רחל הנזכר, חזר ונאור באור שבת ואז היו שני בחינות טוב, דהיינו תרין נוקבין לתרין טבין, תרין טבין הם שני יסודות דא"א כאמור, ותרין נוקבין הן לאה ורחל, כי שורש לאה הוא ביסוד דאי' ושורש רחל ביסוד אבא (רמ"ז).

¹⁰⁰ ר"ל נגד ב"פ כי טוב הנאמר ביום השלישי (יהל אור).
¹⁰¹ ממנן על זוגות, שאין בקלי' אלא שני מוחים בלי הכרע, דהיינו מוחין דקטנות בלי דעת. שלוחי מצוה, בת"ת דזעיר, שני יסודות דא"א מ"צ, ות"ת וכתר מלכות ר"ה. אין מתחילין בשני וכו', המפרשים פירשו מפני שמזלם רע, ולא ידעתי למה לא נזכר גם ביום שלישי שמזלו מאדים. אבל לפי עניינינו הטעם מפני שהם זוגות. ולא מונה גם יום ששי, כי קדושת שבת מאירה בו. ואמנם לקמן רפ"א ב' איתא דחמה ומאדים סומקי דגהינם נבראו ביום שני, ולבנה ושבתאי ביום רביעי, ואם כן הרי הם זוגות, בב"ד (רמ"ז).

¹⁰² ?
¹⁰³ כמ"ש ויפול כו' כידוע (יהל אור).

¹⁰⁴ מכאן נראה דלא גרסינן ככתוב בגמרא דידן אוכלי, אלא גומרי. ודייק גומרי, דאינון שלימו וכו', ואתי כמ"ש בפרשת יתרו פ"ח ב', ששלש סעודות הן כנגד שלשת האבות, שה"ס חב"ד. דשבע ברכאן, הן בסוד ז' תחתונות כנודע, דהיינו ז' אותיות אה"ה יה"ו שהם בחינת שבת בעצם. וגם נתבאר אצלנו ששני שמות אלו במילוי דמ"ה גי' יעק"ב, ואה"ה ביודין ויה"ו במילוי ס"ג גי' יצח"ק,

<p>דצלותא לאשלמא בהון לעשר ורוז דענג¹⁰⁵ ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומאן דלא מקיים לון ואית ליה רשו לקיימן אתהפך ליה לנגע¹⁰⁶ צרעת ובגין דלא ייתי להאי אמר קב"ה לוו עלי ואני פורע אז תתענג על יי¹⁰⁷</p>	<p>ברכות של התפלה להשלים בהן לעשר והסוד של עונג ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומי שלא מקיים אותן ויש לו רשות לקיימן הופך לו לנגע צרעת וכדי שלא יבא לזה אמר הקדוש ברוך הוא לוו עלי ואני פורע אז תתענג על ה'.</p>
<p>רביעאה לאנהרא פתורא במנרתא כמה דאוקמוה קדמאין שלחן בצפון מנורה בדרום דפתורא דקב"ה הכי צריכא למהוי</p>	<p>רביעי להאיר שלחן במנורה כמו שבארוה הקדמונים שלחן בצפון מנורה בדרום ששלחנו של הקדוש ברוך הוא כך צריך להיות.</p>
<p>חמישאה כוס דויכלו כו"ס בחשבון אלהים ויכלו ע"ב דכליל לון כלה קדישא דהאי כוס מלא יינא¹⁰⁸ דאורייתא צריך לאסהדא על עובדא דבראשית</p>	<p>חמישי כוס של ויכלו כו"ס בחשבון אלהים ויכלו ע"ב שכוללת אותם הכלה הקדושה שהכוס הזאת המלאה יין של תורה צריכה להעיד על מעשה בראשית.</p>
<p>שתיתאה למהוי על פתורא דברי תורה דהכי אוקמוה מארי מתניתין ג' שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו' ורוז דמלה בגין דהא אוקמוה שלחן בצפון ואורייתא אתייהיבת מימינא לחברא ימינא דאיהו רחמי בשמאלא דאיהו דינא דאורייתא איהי יי מימינא פתורא אדניי משמאלא וצריך לחברא לון דבגין דפתורא משמאלא אוקמוה רבנן דמתניתין קשין מזונותיו</p>	<p>ששי להיות על השלחן דברי תורה שכך פרשוה בעלי המשנה שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו' וסוד הדבר משום שהרי פרשוה שלחן בצפון והתורה נתנה מימין לחבר ימין שהוא רחמים עם שמאל שהוא דין שהתורה היא יי מימין שלחן אדני משמאל וצריך לחבר אותם משום שהשלחן משמאל פרשוה רבני המשנה קשים מזונותיו</p>
<p>רעג/ב6456</p>	

והכל ביודין כנגד אברהם שטז). באופן ששלוש סעודות שהן בסוד חב"ד בבחינת שני השמות, הן מכוונות לשבע ברכות דעמידה שיז), והן שני השמות בפשיטותן (רמ"ז).

¹⁰⁵ כוונת סוד זה הוא מ"ש באדרא זוטא רפ"ח ב', ששלוש סעודות אחת היא דמטרוניתא, שניה דמלכא קדישא, שלישית סעודתא דעתיקא, ע"ע, ופירשתיו בסה"כ שלי שבלילה מזדווגת המלכות מינה ובה בסוד ברית הלשון, ובשחרית זעיר, ובמנחה עתיקא. ואם תשכיל אלו הם שלשה פרצופים הנגלים באצילות, כי אר"א מכוסים בדיקנא דאריך כידוע שיח). וה"ס ענ"ג, והם ממטה למעלה ג'ן נ'הר ע'דן שיט). והנה עדן ה"ס הדיקנא היוצא מחכמה סתימאה, וסתם עדן הוא חכמה שכ). והיא מגעת עד רישא דזעיר שכא), ועליה נאמר שכב) (תהלים צג, ד) מקולות מים רבים. וממה שנוסף על ראש זעיר נעשה נהר. וגם ס"ת עדן' נהר' גן' הוא נר"ן, כי בלילה כוללותו הוא נפש ובשחרית רוח ובמנחה נשמה. ואמנם בהיות שכל סעודה ה"ס זווג הפה כנזכר דהיינו חב"ד, נמצא שבכל סעודה נעשה שלימו דעשר (נ"א דעשיה), דהיינו ז' של כל תפילה וחב"ד עליהם, וכל בחי' י' ה"ס אצילות שהוא ענין שבת. ולכן מי שלא מקיימן בהיות לאל ידו לעשותו אתהפך ליה לנגע צרעת, הוא מ"ש בפרשת פקודי רס"ה ב' שבהיכל חובה המנגד להיכל זכות דקדושה יש רוח טמא הממונה על פתורי, דלא אתהדרו בענוגא דשבתא, ונקרא נגע ומקלילין בר מינן. ותוכן ענין זה מובן במ"ש הרב בדרוש הצרעת שנמשך מחמת חסרון אור אבא ככתוב שם, ע"ע. ואם כן מדה כנגד מדה, שאם פגם בל', שיהיה בו נגע. ולפי שיש מיני נגעים הרבה לפיכך פירש שהוא נגע צרעת. ודוק ענין ההיפוך והוא כי הבלתי מקיים שלש סעודות ודאי שאוכל בלילה ובשחרית שה"ס נה"ר וג"ן, אבל בהחסירו השלישית שהוא בזמן שאנו אומרים אתה אח"ד, שה"ס הדיקנא, שהוא הוא העדן הנזכר, אז החסרון הוא בע' של סוד ענ"ג, ומורידים אותו מקדושתו וכו' (רמ"ז). ר"ל ר"ת עדן נהר.

גן. שכנגדן ג' סעודות כידוע (יהל אור).

¹⁰⁶ בהיפוך אתון (יהל אור).

¹⁰⁷ מעדן כנ"ל (יהל אור).

¹⁰⁸ גי' ע' עם זכור ושמור ע"ב (יהל אור).

<p>של אדם כקריעת ים סוף ובגין כך צריך ת"ה לזמנא עמיה למאן דישתדל בפתגמי אורייתא</p>	<p>של אדם כקריעת ים סוף ולכן צריך תלמיד חכם לזמן עמו למי שיעסק בדברי תורה.</p>
<p>שביעאה לארכאה על פתורא בגין עניים ובגין דא כל המאריך על שלחנו מאריכין לו ימיו ושנותיו ובג"כ וצדקה תציל ממות דעני חשוב כמת ואיהו מחיה ליה אוף הכי קב"ה מחיה ליה</p>	<p>שביעי להאריך על השלחן משום העניים ומשום זה כל המאריך על שלחנו מאריכים לו ימיו ושנותיו ולכן וצדקה תציל ממות שעני חשוב כמת והוא מחיה אותו גם כך הקדוש ברוך הוא מחיה אותו.</p>
<p>ועוד באורח רזא דכלהו עניים מסמרא דאת ד' דאתמר בה דלותי ולי יהושיע ואות ד' דאחד דצריך לארכאה בה הה"ד להאריך ימים על ממלכתו ובג"ד צריך לארכאה על פתורא דאיהי ד' כלילא מד' רגלין דפתורא בגין יקרא דאת דלי"ת צריך לארכאה על פתורא בגין עניים</p>	<p>ועוד בדרך סוד שכל העניים מצד האות ד' שנאמר בה דלותי ולי יהושיע ואות ד' של אחד שצריך להאריך בה זהו שכתוב להאריך ימים על ממלכתו ולכן צריך להאריך על השלחן שהיא ד' כלולה מארבע רגלים של השלחן בשביל כבוד האות ד' צריך להאריך על השלחן בשביל העניים.</p>
<p>ובגינה אוקמוה רבנן דבקש קב"ה מדה יפה לישראל ולא אשכח כמדה דדלות ואקשו עלה בגין דאוקמוה קדמאי כחושבן מיני מיתות דאינון כחושבן תוצאות וחסרון כיס קשה מכולן ואיך אמרין אינון דלא אשכח לישראל מדה יפה כעניותא</p>	<p>ובשבילו בארו רבותינו שבקש הקדוש ברוך הוא מדה יפה לישראל ולא מצא כמו מדת הדלות והקשו על זה משום שבארוה הראשונים כחשבון מיני מיתות שהם כחשבון תוצאות וחסרון כיס קשה מכלם ואיך הם אומרים שלא נמצאה לישראל מדה יפה כמו עניות.</p>
<p>אלא בגין דכל עמא ולישנא והיה כי ירעב והתקצף וקלל במלכו ובאלהיו ופנה למעלה אבל ישראל אינון קיימא דקב"ה בהאי מדה ולא אכחישין ביה ובג"ד במדה דא יתפרקון הה"ד ואת עם עני תושיע ועני לישנא דענוי דאפילו אית ליה לב"נ עותרא ואיהו במרעין ובמכתשין עני אתקרי או דדחקין ליה בגיניה וצערין ליה כל יומא כל שכן מאן דאיהו רש מניה ואיהו הולך מאתר לאתר</p>	<p>אלא משום שכל עם ולשון והיה כי ירעב והתקצף וקלל במלכו ובאלהיו ופנה למעלה אבל ישראל הם קיום הקדוש ברוך הוא במדה הזו ולא מכחישים בו ולכן במדה הזו הם יגאלו זהו שכתוב ואת עם עני תושיע ועני לשון של ענוי שאפילו יש לאדם עושר והוא בחלאים ובמכות נקרא עני או שמצערים אותו בגללו ומצערים אותו בכל יום כל שכן מי שהוא רש ממנו והוא הולך ממקום למקום.</p>
<p>ועוד אית עני דאסתלק מניה דעתיה כגון איוב דאתמר ביה איוב לא בדעת ידבר אוף הכי איהי ד' דאיהי שכינתא כד אסתלק מנה א"ח דאיהי עמודא דאמצעיתא דאקרי דעת והאי לית לה חובין במלה דיימא ועוד א"ח איהו תורה כליל תרי"ג פקודין הה"ד זה שמי לעולם וגו' שמי"י עם י"ה שס"ה זכרי עם ו"ה רמ"ח ובגין דא אוקמוה אין עני אלא מן התורה ומן המצוות דשאר עני לאו איהו אלא ענוי ואת ד' מן אדנ"י אוף הכי איהי עני בלא יהו"ה</p>	<p>ועוד יש עני שהסתלק ממנו דעתו כמו איוב שנאמר בו איוב לא בדעת ידבר גם כך היא ד' שהיא השכינה כשמסתלק ממנה א"ח שהוא העמוד האמצעי שנקרא דעת וזה אין לו חטאים בדבר שיאמר ועוד א"ח הוא תורה כולל תרי"ג מצוות זהו שכתוב זה שמי לעולם וגו' שמי"י עם י"ה שס"ה זכרי עם ו"ה רמ"ח ומשום זה פרשוה אין עני אלא מן התורה ומן המצוות ששאר עני אינו אלא ענוי והאות ד' מן אדנ"י גם כך הוא עני בלי יהו"ה.</p>
<p>תמינאה מים אחרונים דתקינו לון בגין</p>	<p>שמיני מים אחרונים שתקנו להם</p>

<p>מלח סדומית המסמא את העינים אמאי אקרין חובה אלא בארה רוא סם המות שריא על ידוי מזוהמין דעברי בהו ברכה ועל כוס דמברכי עליה בלא טהרה אקרי טמא ומה כוס דשותין בו טמא לברכה עד דהוו מטהרי ליה בהדחה מלגו ומלבר כל שכן ידוי ובגין דא מים אחרונים חובה ורוא דמלה והתקדשתם אלו מים ראשונים והייתם קדושים אלו מים אחרונים כי קדוש זה שמן ערב לקבל קק"ק יי צבאות ובגין דא והתקדשתם וגו' לאשתמודעא דאתון בנין לקב"ה הה"ד בנים אתם ליי אלהיכם</p>	<p>משום מלח סדומית המסמא את העיניים למה נקראו חובה אלא בדרך סוד סם המות שורה על ידים מזוהמות שעושים בהם ברכה ועל כוס שמברכים עליה בלי טהרה נקראת טמאה ומה כוס ששותים בה טמאה לברכה עד שהיו מטהרים אותה בהדחה מבפנים ומבחוץ כל שכן ידיו ומשום זה מים אחרונים חובה וסוד הדבר והתקדשתם אלו מים ראשונים והייתם קדשים אלו מים אחרונים כי קדוש זה שמן ערב כנגד קדוש קדוש קדוש ה' צבאות ומשום זה והתקדשתם וגו' להודיע שאתם בנים לקדוש ברוך הוא זהו שכתוב בנים אתם לה' אלהיכם.</p>
<p>תשיעאה כוס דברכה ואוקמוה מארי דמתניתין עשרה דברים¹⁰⁹ נאמרו בכוס דברכה ואלין אינון עטור עטור"ף הדח"ה שטיפ"ה ח"י מל"א ומקבלו בשתי ידיו ונותנו בימין ומסלקו מן הקרקע טפח ונותן עיניו בו ומשגרו במתנה לאנשי ביתו ועכשיו אין לנו אלא ארבעה שהן הדחה ושטיפה חי מלא ויש אומרים חי מן החבית ויש אומרים חי¹¹⁰ הכוס שלם ששבירתו זו היא מיתתו</p>	<p>תשיעי כוס של ברכה ופרשוה בעלי המשנה עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה ואלו הם עטור"ר עטור"ף הדח"ה שטיפ"ה ח"י מל"א ומקבלו בשתי ידיו ונותנו בימין ומסלקו מן הקרקע טפח ונותן עיניו בו ומשגרו במתנה לאנשי ביתו ועכשיו אין לנו אלא ארבעה שהם הדחה ושטיפה חי מלא ויש אומרים חי מן החבית ויש אומרים חי הכוס שלם ששבירתו זו היא מיתתו.</p>
<p>כוס על דרך החכמה הוא אלהים והוא (מלא בי"ה הם) והכא שלם כ"ס בלא ו' כמו כס שהוא פגום וחסר בלא אלף כן הוא חסר בלא וי"ו והוא פגום הכס"א כן עולה בגימ' כוס כוס היא ה"א וצריך עשרה דברים כנגד י"א¹¹¹ והם עטור"ר בסוד העטרה עטרת תפארת וזהו סוד עטור שאז"ל מעטרו בתלמידים והיא עטרת הברית עטור"ף תפלה לעני כי יעטוף שכל הברכות והתפלות מתעטפים עד שתעלה תפלת העני</p>	<p>כוס על דרך החכמה הוא אלהים והוא (מלא בי"ה והם) וכאן שלם כ"ס בלי ו' כמו כס שהוא פגום וחסר בלא אלף כן הוא חסר בלי וי"ו והוא פגום הכס"א כן עולה בגימטריא כוס. כוס היא ה"א וצריך עשרה דברים כנגד י' והם עטור"ר בסוד העטרה עטרת תפארת וזהו סוד עטור שאמרו זכרונם לברכה מעטרו בתלמידים והיא עטרת הברית עטור"ף תפלה לעני כי יעטוף שכל הברכות והתפלות מתעטפים עד שתעלה תפלת העני.</p>
<p>הדח"ה ושטיפ"ה כמו וטהרו וקדשו הטהרה מימין החסד והקדושה משמאל הגבורה כוס של ברכה מלכות מצד בינה הנקראת אלהים ונקרא עטרה מצד הכתר ח"י מצד יסוד הנקרא שלום שנאמר וברית</p>	<p>הדח"ה ושטיפ"ה כמו וטהרו וקדשו הטהרה מימין החסד והקדושה משמאל הגבורה כוס של ברכה מלכות מצד בינה הנקראת אלהים ונקרא עטרה מצד הכתר ח"י מצד יסוד הנקרא שלום שנאמר וברית שלומי לא תמוט אמר</p>

¹⁰⁹ כדעת י"א {ברכות נ.}. וקא חשיב ומקבלו בשתי ידיו ונותנו בימין לא' (יהל אור).

¹¹⁰ הוא הגה"ה (יהל אור).

¹¹¹ עטור בכתר, ועטוף במלכות, חי ביסוד, מלא בת"ת, הדחה ושטיפה בחו"ג, ומקבלו כו' בנצח, כמ"ש נעימות בימינך נצח, שמקבל מחו"ג וחוזר לחסד, ונותן עיניו בו בהוד, ששם שילוב הב' שמות, כי בו נגמר פלגא דגופא, והן ברזא דעינים כידוע, ומסלקו כו' בחכמה יו"ד כמשי"ו, ומשגרו כו' בבינה (יהל אור).

<p>מרחמך ה' מלא מצד תפארת מקבלו בשתי ידיו ה' ה'.</p>	<p>שלומי לא תמוט אמר מרחמך יי' מלא מצד ח"ת מקבלו בשתי ידיו ה' ה' ה'</p>
<p>ונותנו בימין כי ה' עליונה לחסד ה' שניה לגבורה ומסלקו מן הקרקע טפח בסוד יו"ד כי סלוק ה' הוא יו"ד ונותן עיניו בו שהם בסוד יאהדונה יי' (ד"א יו"ד) מאיר בבת עין יהו"ה¹¹² בשלשה צבעי העין אדני מאירה בשני כרובי העין ואישוני¹¹³ עפעפי העין ומשג"רו במתנה לאנשי</p>	<p>ונותנו בימין כי ה' עליונה לחסד ה' שניה לגבורה ומסלקו מן הקרקע טפח בסוד יו"ד כי סלוק ה' הוא יו"ד ונותן עיניו בו שהם בסוד יאהדונה יי' (ד"א יו"ד) מאיר בבת עין אדני מאירה בשני כרובי העין ואישוני עפעפי העין ומשג"רו במתנה לאנשי</p>
<p>רעד/א</p>	<p>רעד/א</p>
<p>ביתו היא בינה שנאמר בה ישמה משה במתנת חלקו.</p>	<p>ביתו היא בינה שנאמר בה ישמה משה במתנת חלקו.</p>
<p>עשירי ברכת המזון הרי פרשוה רבותינו בשלשה צריך כוס וסוד הדבר משום שהיא אהבת כלולותיך שהם האבות בכ"ל מכ"ל כ"ל ואין להארץ יותר.</p>	<p>עשירי ברכת המזון הרי פרשוה רבותינו בשלשה צריך כוס וסוד הדבר משום שהיא אהבת כלולותיך שהם האבות בכ"ל מכ"ל כ"ל ואין להארץ יותר.</p>
<p>ברכת המזון מן התורה מנין שנאמר ואכלת ושבעת וכו' ושנינו בברייתא וברכת זו ברכת הזן את ה' אלהיך זו ברכת הארץ זו ברכת הארץ הטובה זו בונה ירושלים וכן הוא אומר החר הטוב הזה והלבנון אין לי אלא לאחריו לפניו מנין שנאמר אשר נתן לך משעה שנתן לך חייב אתה לברכו</p>	<p>ברכת המזון מן התורה מנין שנאמר ואכלת ושבעת וגו' ושנינו בברייתא וברכת זו ברכת הזן את ה' אלהיך זו ברכת המזון על הארץ זו ברכת הארץ הטובה זו בונה ירושלים וכן הוא אומר החר הטוב הזה והלבנון אין לי אלא לאחריו לפניו מנין שנאמר אשר נתן לך משעה שנתן לך חייב אתה לברכו.</p>
<p>ודרשו חכמים זכרונם לברכה משה תקן להם לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם המן יהושע תקן להם ברכת הארץ בשעה שהכניסן לארץ דוד ושלמה תקנו בונה ירושלים עוד נמצא בפ' המן רמז לברכת מזון במן עצמו שנאמר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה' אלהיכם.</p>	<p>ודרשו חכמים זכרונם לברכה משה תקן להם לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם המן יהושע תקן להם ברכת הארץ בשעה שהכניסן לארץ דוד ושלמה תקנו בונה ירושלים עוד נמצא בפ' המן רמז לברכת מזון במן עצמו שנאמר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה' אלהיכם.</p>
<p>אר"ש רזא דאינון שבע זיינין דרשימיין בתפלין דהוא ז' שבעין דרמיזין לז' אוני דריאה דב"נ דבהון שאיב רוחא ומניה מפיק צוציתא דנור דדליק מפומיה ועוד דאינון רמז לשבעה יומי ושבעי דמפסח לעצרת ועוד דאינון רמיזין לשבעה ככבי לכת דאינון מנהרי ברקיעא ועוד דאינון רמיזין לשבעה</p>	<p>אמר רבי שמעון הסוד של אותן שבע זיי"נים שרשומות בתפלין שהוא שבעה¹¹⁴ שבעה שרומזות לשבע¹¹⁵ אונות של הריאה של האדם שבהן שואב רוח וממונה מוציא¹¹⁶ התנוצצות אש שדולקת מפיו ועוד שהן רמז לשבעה ימים והשבועות שמפסח לעצרת ועוד</p>

¹¹² כ"ל קו"ק (יהל אור).

¹¹³ נמחק ציהל אור.

¹¹⁴

¹¹⁵

¹¹⁶

<p>מדרגין דעלמא עליהו קיימא ואינן יסודא ושרשא ועיקרא דכלא ועליהון אמרי חבריא כל מאן דבעי לאנחא תפילין דרישא מבעי ליה לאסתכלא באינן תרי שינין דאינן רמיזין לאינן ז' זיינין דאית בהון רמוז רזין סתימין עקימין רמיזין ע"ב</p>	<p>שהן רומזות לשבעה קני המנורה שיש עליהם שבעה נרות קדושים ועוד שהן רומזות לשבעה כוכבי לכת שהם מאירים ברקיע ועוד שהן רומזות לשבע מדרגות שהעולם עומד עליהן והן יסוד ושורש ועיקר הכל ועליהן אמרו החברים כל מי שרוצה להניח תפילין של ראש צריך להסתכל באותן שתי שי"נים שהם רומזות לאותן שבע זי"נים שיש בהן רמז סודות נסתרים עמוקים רמוזים.</p>
<p>זהר</p>	
<p>כי יי' אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדול וגו' תנינן (יחזקאל א &) ודמות פניהם פני אדם אלין לאו אינן¹¹⁷ כאינן כרובים אינן אנפי רברבין כרובים אנפי זוטרי כרביא פני אדם כל דיוקנא כלילין בהו¹¹⁸ בגין דאינן אנפי רברבין ומתציירין בהו ציורין גליפין בגלופי שמא דמפרש בד' סטרין מזר"ח מער"ב צפון דרו"ם</p>	<p>כי ה' אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדול וגו' שנינו ודמות פניהם פני אדם אלו אינם כאותם כרובים אלו פנים גדולות הכרובים פנים קטנות כמו תינוק פני אדם כל דמות כלולים בהם משום שהם פנים גדולות ומצטיירים בהם ציורים חקוקים בחקיקות השם המפורש בארבעה צדדים מזר"ח מער"ב צפון דרו"ם.</p>
<p>מיכאל רשים ברשימו לסטר דרום וכל אנפין מסתכלין לגבי פני אד"ם פני ארי"ה פני נש"ר פני שו"ר אדם איהו דכר ונוקבא ולא אתק' אדם בר הכי ומניה אתציירין</p>	<p>מיכאל רשום ברשום לצד דרום וכל הפנים מסתכלות אל פני אד"ם פני ארי"ה פני נש"ר פני שו"ר אדם הוא זכר ונקבה ולא נקרא אדם רק כך וממנו מצטיירים ציורים של רכב אלהים</p>

¹¹⁷ פני אינן כרובים, הם אשר ראה במראה השניה הכתובה שם ביחזקאל י', ונאמר בסופה (י, כ) ואדע כי כרובים המה, שהם מעולם היצירה (תלד). אבל ודמות פניהם פני אדם, אינן אנפי רברבין, מסוד עולם הבריאה ששם בחינת הזקנה, כנודע לנו בפסוק תלה) (תהלים לז, כה) נער הייתי גם זקנתי, שאמרו שר העולם תלו) הוא מט"ט, שבהיותו ביצירה אז הוא בסוד אנפי זוטרי כרביא, (בראשית לז, ב) והוא נער, אבל כשעולה לבריאה הוא זקן כאדם שלם, ושם אנפי רברבי. ואמר בפרשת בראשית דף י"ח ב' שהם בדיקנא חתימה, ר"ל חתומי זקן, וסוד פני אדם, כי הדיקנא נעשית מאור חכמה סתימא כידוע תלז), ובה שם הוי"ה דאלפין, חכמה כ"ח מ"ה, וכנזכר בדרוש תלת רישין תלח). וגם באור הפנים נאמר (קהלת ח, א) חכמת אדם תאיר פניו, ואיתא בכוונות י"ג מדות תלט) שבדיקנא יש ב' פעמים א"ל משני צדדים, וא"ל מלא גי' פניה"ם, וגי' פני" אד"ם, שהם ב' פעמים א"ל שבשני הפנים (רמ"ז).

¹¹⁸ עיין מה שכתבתי בפרשת במדבר ק"ח ע"ב. דאינן אנפי וכו', שיש בהם הדרת פנים זקן, וגדול כוחם להאיר בכל הדיוקנאות. ומצטיירין בהו ציורין, הוא ציורי כל ה"א פנים (שכולם פני) וכנז"ל במדבר, מה שאין כן במראה השני דכתיב שם (י, יד) פני האחד פני הכרוב וגו', שר"ל שכל אחד מהארבעה היה שומר תמונתו בארבע פניו. ומ"ש אחר כך (י, כב) ודמות פניהם המה הפנים אשר ראיתי על נהר כבר, נאמר כן ללמד שאעפ"י שיש שם פני כרוב מה שלא יש במראה הראשון. דע שבין כאן ובין שם כל אפי"א שוין, אלא שיחזקאל בעא רחמי והפך פני שור לפני כרוב, וצריך לומר שזאת המראה השנית היתה בחינת יצירה, שלעומתה בקל"י היה העגל שהיה בחינת זעיר דקל"י כמו שכתבתי בפרשת כי תשא תמב), וידוע תמג) דזעיר מקנן ביצירה, ולכן נתאמץ יחזקאל ביחודיו ותפילותיו והמתיק דיני הגבורה דהיינו פני שור, ונהפך לפני נער על שם (הושע יא, א) כי נער ישראל ואוהבהו, ובזה הגדיל כח מט"ט נער להנצל ממלך זקן וכסיל. ואיתא בספר זוהר הרקיע פרשת ויקרא תמד) שארבע חיות הקודש הן בהיכל הרצון שה"ס הדעת. ונראה לי שלסוד זה רמוז בר"ת אלקי האלקים ואדוני האדונים, שם אהר"ה שהוא בדעת (רמ"ז).

<p>רבותים אלפי שנאן. ציורין (תהלים סח &) דרכב אלהים רבותים אלפי שנאן¹¹⁹</p>	
<p>שנאן כללא דכלהו צירוי שו"ר נש"ר ארי"ה ו' דא איהו אדם פשיטו דאתכליל כחדא ברוא דכר ונוקבא וכלהו אלפינ ורבבן בלהו נפקין מהני רוא שנאן ומהני דיוקנין מתפרשן כל חד וחד בסטרייהו כמה דאתחזי לון</p>	<p>שנאן הכלל של כל הציורים שו"ר נש"ר ארי"ה ו' זהו אדם פשיטות שנכללת כאחד בסוד של זכר ונקבה וכולם אלפים ורבות כולם יוצאים מאלה סוד שנאן מהדמויות הללו נפרדים כל אחד ואחד בצדו כמו שראוי להם.</p>
<p>אלין אינון דקא משלבן חד בחד וכליל חד בחד למהוי כל חד כליל בחבריה שו"ר נש"ר ארי"ה אד"ם אתנהגן ברוא דארבע שמהן גליפן סלקין לאתנהגא ולאסתכלא סליק לאתנהגא ולאסתכלא שור לאנפי אדם סליק שמא אחרא מתעטרא מחקקא ברוא דתרין גוונין ואיהו אל כדין אתהדר לאחורא וכרסייא חקיק וגליף ליה ואתרשים לאתנהגא ברוא דשמא דא</p>	<p>אלה אותם המשולבים אחד באחד וכלולים אחד באחד להיות הכל אחד כלול בחבירו שו"ר נש"ר ארי"ה אד"ם מתנהגים בסוד ארבעה שמות חקוקים עולים להתנהג ולהסתכל. עולה להתנהג ולהסתכל שור לפני אדם עולה שם אחר מתעטר חקוק בסוד שני צבעים והוא אל אז חוזר לאחור והכסא חוקק וגולף אותו ונרשם להתנהג בסוד השם הזה.</p>
<p>וסליק לאתנהגא ולאסתכלא נשר לאנפי אדם סליק שמא חדא מתעטרא מתנהגא ברוא דתרין אנפינ בגוונין לאתנהגא לאסתלקא בסליקו בעטורא ואיהו גדול כדין אתהדר לאחורא וכרסייא חקיק וגליף ליה ואתרשים לאתנהגא ברוא דשמא דא</p>	<p>ועולה להתנהג ולהסתכל נשר לפני אדם עולה שם אחד מתעטר מתנהג בסוד שני פנים וגוונים להתנהג לעלות בעלייה בעטור והוא גדול אז חוזר לאחור והכסא חוקק וגולף אותו ונרשם להתנהג בסוד השם הזה.</p>
<p>סליק לאתנהגא ולאסתכלא אריה לאנפי אדם סליק שמא חדא מתעטרא מחקקא ברוא דתרין אנפינ גוונין לאתתקפא לאתקשרא בתוקפיה ואיהו גבור כדין אתהדר לאחורא וכרסייא חקיק וגליף ליה ואתרשים לאתנהגא ברוא דשמא דא</p>	<p>עולה להתנהג ולהסתכל אריה לפני אדם עולה שם אחד מתעטר חקוק בסוד שני פנים וגוונים להתחזק ולהתקשר בתוקפו והוא גבור אז חוזר לאחור והכסא חוקק וגולף אותו ונרשם להתנהג בסוד השם הזה.</p>
<p>אדם אסתכל בכלהו וכלהו סלקין ומסתכלין ביה כדין בלהו אצטיירין בגלופייהו בציורא דא ברוא דשמא חד דאקרי נורא וכדין כתיב עליהו ודמות פניהם פני אדם בלהו כלילין בהאי דיוקנא והאי דיוקנא כליל לון</p>	<p>אדם מסתכל בכלם וכולם עולים ומסתכלים בו אז כולם מצטיירים בחקוקיהם בציור זה בסוד של שם אחד שנקרא נורא ואז כתוב עליהם ודמות פניהם פני אדם כולם כלולים בדמות הזו והדמות הזו כוללת אותם.</p>
<p>ועל רוא דא אתקרי קב"ה האל הגדול הגבור והנורא דהא שמהן אלין גליפין אינון לעילא ברוא דרתיבא עלאה כלילא בארבע אתוון יהו"ה דאיהו שמא דכליל כל דיוקנין</p>	<p>ועל סוד זה נקרא הקדוש ברוך הוא האל הגדול הגבור והנורא שהרי שמות אלה חקוקים הם למעלה בסוד המרכבה העליונה כלולה בארבע אותיות יהו"ה</p>

¹¹⁹ הענין שכ' שנא"ן הוא בפניהם, שבהילוכם לפנים כסדר, כי פניהם ההולכין לצד ההוא שהולכין, בחיה הימנית הוא שור, ובאמצעית נשר, ובשמאלית אריה, וברביעית אדם. וכן בכל צד שהולכין. וכסידורן כאן נאמר האל הגדול הגבור והנורא, האל בשור ועל כחו, וכמ"ש ורב תבואות כו'. הגדול בנשר, וכמ"ש [יחזקאל יז] גדול הכנפים כו'. הגבור באריה, ידוע. והנורא באדם, כמ"ש ומוראכם וחתכם כו' (יהל אור).

<p>אלין מחקקן גליפין בכרסייא וכרסייא גליפא מרקמא בהו חד לימינא וחד לשמאלא וחד לקמא וחד לאחורא רשימא בד' סטרין דעלמא</p>	<p>שהוא שם שכולל כל הדמויות אלה חקוקים וגלופים בכסא והכסא הגלוף מרוקם בהם אחד לימין ואחד לשמאל ואחד לפנים ואחד לאחור רשום בארבעת צדדי העולם.</p>
<p>כרסייא כד סלקא רשימא בארבע דיוקנין אלין ארבע שמהן עלאין נטלין להאי כרסייא וכרסייא אתכלל בהו עד דנקטא ולקטא אינון ענוגין וכסופין נחתא מלייא כאילנא דמלי ענפין לכל סטר ומלייא איבין כיון דנחתא נפקו אלין ד' דיוקנין מצוירין בציורייהו גליפין מנהרין נציצין מלהטין ואינון זרעין זרעא עד עלמא</p>	<p>הכסא כשעולה רשום בארבע דמויות אלו ארבעה השמות העליונים הללו לוקחים את הכסא והכסא נכלל בהם עד שלוקח ולוקט אותם ענוגים וכסופים יורד מלא כעץ שמלא ענפים לכל צד ומלא פרות כיון שיורד יוצאות ארבע הדמויות הללו מצוירות בצויריהן חקוקות ונאורות נוצצות ולוהטות והן זורעות זרע על העולם.</p>